

บทที่ 2

ทฤษฎี แนวคิดและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาเรื่อง ความคิดเห็นของผู้ประกอบการต่อมาตรการสิทธิประโยชน์ทางภาษีที่ให้กับการลงทุนในเขตนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ จังหวัดลำพูน ได้อาศัยทฤษฎีและแนวความคิดดังต่อไปนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับสิทธิประโยชน์ทางภาษี
2. แนวคิดเกี่ยวกับการลงทุน
3. สิทธิประโยชน์ทางภาษีที่เกี่ยวกับการลงทุน

แนวคิดเกี่ยวกับสิทธิประโยชน์ทางภาษี (Tax Incentives)

(Lee H.Radebaugh and Gray Sidney, J. 1997: P422)

สิทธิประโยชน์ทางภาษี โดยทั่วไปมี 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ

1. สิทธิประโยชน์ทางภาษีเพื่อจูงใจให้มีการลงทุนจากต่างประเทศ แบ่งเป็น
 - 1.1 Tax Holidays คือ การยกเว้นภาษีเป็นบางกรณีตามที่รัฐบาลกำหนดเพื่อเป็นการจูงใจนักลงทุนต่างชาติให้เข้ามาลงทุนในประเทศของตน เช่นมีการยกเว้นภาษีให้กับธุรกิจที่ได้รับ การส่งเสริมการลงทุน เป็นต้น
 - 1.2 Tax Credits คือ การกำหนดให้มีการเครดิตภาษีสำหรับนักลงทุนต่างชาติที่เข้ามาลงทุนตามเงื่อนไขที่รัฐบาลได้กำหนดไว้
2. สิทธิประโยชน์ทางภาษีเพื่อสนับสนุนการส่งออก ได้แก่ Tax Exemptions คือการยกเว้นภาษีสำหรับการส่งออกสินค้าและบริการ เช่น Vat สำหรับกิจการที่ดำเนินการเพื่อการส่งออกจะเท่ากับ 0% เป็นต้น

แนวคิดเกี่ยวกับการลงทุน

พิริณัย ไชยแสงสุขกุล (2532) ได้อธิบายถึงการลงทุนว่า การลงทุนเป็นการนำเงินทุน (Capital) หรือเงิน (Money) มาจัดการโดยหวังที่จะมีรายได้หรือกำไรจากการจัดการนั้น แต่ถ้าหากจะมองในทางเศรษฐศาสตร์จะมีความหมายว่า เป็นการร่วมกันระหว่างบุคคลผู้ลงทุน (Investor) นำเงินทุนในรูปของวิสาหกิจ (Enterprise) หรือกิจกรรมทางธุรกิจ (Business Activity) เพื่อแสวงหา กำไร โดยทั่วไปจะแบ่งออกเป็นสองกลุ่มคือหนึ่งการลงทุนทางด้านทรัพย์สิน(portfolio Investment)

ซึ่งจะพิจารณาถึงหลักทรัพย์ที่กลายเป็นสื่อกลางของการลงทุน การเปลี่ยนมือในการเป็นเจ้าของทุน โดยวิธีการซื้อขายหลักทรัพย์นี้ในตลาดหุ้นเรียกว่า Security Capitalism โดยตั้งอยู่บนหลักการ Private Ownership of Capital และสองคือการลงทุนโดยตรง (Direct Investment) ได้แก่ การลงทุนในด้านแรงงาน ที่ดิน สินค้าทุน และสินค้าคงเหลือ เป็นการดำเนินการประกอบการด้านอุตสาหกรรม เกษตรกรรม การจัดหาทรัพยากรทางธรรมชาติ อุตสาหกรรมบริการ เป็นต้น

กรณีการ์ เอกเผ่าพันธุ์ (2547) ได้อธิบายถึงการลงทุนว่า ระบบการลงทุนของประเทศไทยตามลักษณะการดำเนินการทางเศรษฐกิจ สามารถแบ่งประเภทของการลงทุนในประเทศไทยได้เป็น 2 ประเภท คือ หนึ่งการลงทุนในภาคเศรษฐกิจจริง หรือการลงทุนทางตรง หมายถึงการลงทุนที่ผู้ลงทุนเป็นเจ้าของและมีส่วนในการบริหารจัดการธุรกิจนั้น ๆ รวมถึงมีการลงทุนครั้งแรกและครั้งต่อไป และทั้งระหว่างผู้ลงทุนด้วยกันและระหว่างกิจการในเครือ โดยการนำเงินทุนไปใช้ในการดำเนินการผลิตสินค้าและบริการด้วยการซื้อวัตถุดิบ เครื่องจักร หรือการก่อสร้างโรงงาน การลงทุนเหล่านี้มีผลในการเพิ่มกำลังการผลิตทำให้เกิดการจ้างแรงงาน และเป็นแหล่งที่มาของผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติของประเทศการลงทุนประเภทนี้มีระยะเวลาของการลงทุนยาว เราสามารถพิจารณาการลงทุนในภาคเศรษฐกิจจริงได้จาก ปริมาณของการสะสมทุนถาวรเบื้องต้น (Gross Fixed Capital Formation) และสองการลงทุนในภาคเศรษฐกิจการเงิน หรือ การลงทุนทางอ้อม หมายถึงการลงทุนที่ผู้ลงทุนได้ใช้เงินทุนสำหรับการลงทุนในตลาดการเงินประเภทต่าง ๆ ในระบบเศรษฐกิจ เช่น ในตลาดหลักทรัพย์ ตลาดเงิน และตลาดอนุพันธ์ ผู้ลงทุนไม่มีการบริหารจัดการการลงทุนนั้น และไม่ก่อให้เกิดการผลิตสินค้าและบริการขึ้น รวมทั้งไม่มีผลต่อความเจริญเติบโตของระบบเศรษฐกิจโดยตรงเนื่องจากการเปลี่ยนมือของเงินทุนเท่านั้น

ในการศึกษาครั้งนี้ การลงทุนคือ การนำเงินทุนมาจัดการและการดำเนินกิจการโดยหวังที่จะมีรายได้หรือกำไรจากการจัดการและดำเนินการนั้น หรือเป็นการร่วมกันระหว่างบุคคลผู้ลงทุนที่นำเงินทุนมาลงทุนในรูปของวิสาหกิจหรือกิจกรรมทางธุรกิจ เพื่อแสวงหากำไร

สิทธิประโยชน์ทางภาษีที่เกี่ยวกับการลงทุน

(กองน โขบายภาษี สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง, 2547: ออนไลน์)

สิทธิประโยชน์ทางภาษี เป็นมาตรการการคลังสำคัญที่รัฐใช้เป็นเครื่องมือในการพัฒนาอุตสาหกรรมและการส่งออกในช่วงที่ผ่านมา ประกอบด้วย

1. มาตรการขอคืนภาษีอากรตามมาตรา 19 ทวิ ของกรมศุลกากร กรมศุลกากรจะคืนภาษีอากรให้แก่ผู้ส่งออกที่นำสิ่งของหรือวัตถุดิบจากต่างประเทศเข้ามาผลิต ผสม ประกอบ เพื่อส่งออก โดยจะได้รับเงินภาษีอากรคืนเมื่อได้ส่งออกแล้ว

2. มาตรการชดเชยค่าภาษีอากรสินค้าส่งออกในรูปแบบของ “บัตรภาษี” ของกรมศุลกากร เป็นมาตรการที่รัฐบาลช่วยเหลือผู้ส่งออก ลดภาระค่าภาษีอากรที่แอบแฝงอยู่ในวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตสินค้าส่งออกสินค้าที่อยู่ในขอบข่ายจะได้รับเงินชดเชยเป็นไปตามระเบียบที่กำหนดไว้

3. มาตรการจัดตั้งคลังสินค้าทัณฑ์บนประเภทโรงผลิตสินค้า ของกรมศุลกากร ผู้สนใจสามารถขอจัดตั้งคลังสินค้าทัณฑ์บนประเภทนี้ เพื่อนำวัตถุดิบจากต่างประเทศเข้ามาผลิต ผสมประกอบ เป็นสินค้าสำเร็จรูปส่งออกโดยได้รับงดเว้นการเก็บอากรขาเข้าและอากรขาออก

4. มาตรการจัดตั้งเขตปลอดอากร (Customs Free Zone) ของกรมศุลกากร ผู้นำเข้าวัตถุดิบมาทำการผลิตเพื่อการส่งออก จะได้รับยกเว้นอากรขาเข้าวัตถุดิบ เมื่อนำเข้ามาผลิตในเขตปลอดอากรตามที่กรมศุลกากรกำหนด

5. มาตรการจัดตั้งเขตอุตสาหกรรมส่งออก (EPZ) ของการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย เป็นมาตรการเพื่อสนับสนุนการส่งออก โดยจัดตั้งพื้นที่เพื่อให้สิทธิประโยชน์และให้ความสะดวกแก่ผู้ผลิตเพื่อส่งออก ทั้งนี้ถือว่าเขต EPZ เป็นเสมือนเขตนอกราชอาณาจักรไทย

6. มาตรการส่งเสริมการลงทุน ของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนที่ให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีอากรแก่นักลงทุนและผู้ส่งออก

มาตรการขอคืนภาษีอากรตามมาตรา 19 ทวิ ของกรมศุลกากร (ส่วนหลักเกณฑ์สิทธิประโยชน์ สำนักสิทธิประโยชน์ทางภาษีอากร กรมศุลกากร, 2550: ออนไลน์)

การคืนอากรตามมาตรา 19 ทวิ เป็นการคืนค่าอากรภาษีอากร สำหรับวัตถุดิบที่นำเข้า ได้แก่ อากรขาเข้า ค่าธรรมเนียมภาษีอื่น ภาษีสรรพสามิต ภาษีมหาดไทย ที่ผู้นำของเข้าได้เสียหรือวางประกันไว้ขณะนำเข้าเมื่อสามารถพิสูจน์ได้ว่าได้นำวัตถุดิบนั้นไปผลิตผสม ประกอบหรือบรรจุเป็นสินค้าส่งออก แล้วก็จะได้รับการคืนอากรโดยจะคำนวณค่าภาษีอากรที่คืนให้ตามสูตรการผลิต

หลักเกณฑ์และเงื่อนไขการคืนอากรวัตถุดิบที่นำเข้ามาผลิตเพื่อการส่งออกตามมาตรา 19 ทวิ ดังนี้

- (1) ของที่นำเข้ามา ต้องนำมาผลิต หรือผสม หรือประกอบ หรือบรรจุ แล้วส่งออกต่างประเทศ หรือส่งไปเป็นของใช้ สิ้นเปลืองในเรือเดินทางไปต่างประเทศ
- (2) ของที่นำเข้ามาต้องมีไซของที่ถูกระทรวงระงับห้ามคืนเงินอากร
- (3) ปริมาณของที่นำเข้ามา ซึ่งใช้ในการผลิต หรือผสม หรือประกอบ หรือบรรจุเป็นของที่ส่งออก ให้ถือตามหลักเกณฑ์ที่อธิบดีกรมศุลกากรเห็นชอบ หรือประกาศกำหนดไว้
- (4) ของนั้นต้องส่งออกปลายทางหรือที่สำหรับการส่งออกซึ่งของที่ขอคืนอากรขาเข้า
- (5) ของนั้นได้ส่งออกไป ภายใน 1 ปี นับแต่วันที่นำของซึ่งใช้ในการผลิต ผสมหรือ

ประกอบเป็นของที่ส่งออก หรือใช้บรรจุ ของที่ส่งออกเข้ามาในราชอาณาจักร เว้นแต่ในกรณีมีเหตุสุดวิสัยทำให้ไม่อาจส่งออกภายในกำหนดเวลาดังกล่าวได้ อธิบดีกรมศุลกากรอาจขยายเวลาออกไปได้อีกไม่เกิน 6 เดือน

(6) ผู้นำของเข้าต้องขอคืนอากรภายใน 6 เดือน นับแต่วันที่ส่งของนั้นออกไป แต่อธิบดีกรมศุลกากรจะขยายเวลาออกไป ตามที่เห็นสมควรได้

ขั้นตอนคืนอากรวัตถุดิบที่นำเข้ามาผลิต เพื่อการส่งออกตามมาตรา 19 ทวิ

1. การขออนุมัติหลักการ

(1) ผู้นำของเข้าจะต้องยื่นหนังสือแสดงความจำนง ขอคืนภาษีอากรตามมาตรา 19 ทวิ (แบบ กศก.29) ต่อส่วนคืน และชดเชยอากร สำนักสิทธิประโยชน์ทางภาษีอากร

(2) ผู้นำของเข้าจะต้องแจ้งความจำนงว่าจะนำเข้าวัตถุดิบใดเพื่อผลิตเป็นสินค้าใด

(3) กรมศุลกากรจะอนุมัติหลักการ โดยกำหนดให้ผู้นำของเข้าชำระอากรด้วยเงินสด หรือใช้หนังสือธนาคารค้ำประกัน ดังนี้

3.1 ชำระอากรเป็นเงินสดเต็มจำนวน หรือ

3.2 ชำระอากรเป็นเงินสดเต็มจำนวน / หรือใช้หนังสือธนาคารค้ำประกันได้ โดยวางประกันให้ค้ำค่าภาษีอากร หรือ

3.3 ชำระอากรเป็นเงินสดเต็มจำนวน/ หรือธนาคารค้ำประกันโดยวิธีวางประกันลอย (RGS: Revolving Guarantee System)

(4) ผู้นำของเข้าสามารถใช้สิทธิขอลดอากรลงเหลือกึ่งหนึ่งหรือลดลงเหลือร้อยละ 5 ของอัตราที่เรียกเก็บเป็นการทั่วไป ตามประกาศกระทรวงการคลังลงวันที่ 28 ธ.ค. 2544 ข้อ 2 (10) (ประกาศกรมศุลกากรที่ 47/2545)

(5) กรมศุลกากรจะมีหนังสือแจ้งการอนุมัติหลักการ และรหัสผู้นำของเข้าภายใน 3 วันทำการนับแต่วันที่ได้รับเอกสาร ครบถ้วน

(6) เอกสารที่ควรจัดเตรียมในการขออนุมัติหลักการ

6.1 คำร้องแสดงความจำนงขอคืนอากรตามมาตรา 19 ทวิ (แบบ กศก.29)

6.2 ใบทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม (ภ. พ. 20)

6.3 ใบสำคัญแสดงการจดทะเบียนเป็นนิติบุคคล หรือใบทะเบียนพาณิชย์

6.4 หนังสือรับรองของกระทรวงพาณิชย์ ซึ่งแสดงวัตถุประสงค์ของนิติบุคคลผู้มี

อำนาจกระทำการแทน ที่ตั้งสถานประกอบการ

6.5 ใบอนุญาตประกอบกิจการ โรงงานที่ยังไม่หมดอายุ

6.6 งบการเงินที่ผู้ตรวจสอบบัญชีอนุญาตรับรอง (กรณีขอใช้หนังสือของธนาคาร
ค้ำประกันแทนการชำระอากร)

6.7 สำเนาบัตรลายมือชื่อผู้จัดการ พร้อมตัวจริง

6.8 เอกสารอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง

2. การนำเข้าวัตถุดิบ

(1) ผู้นำของเข้าจะต้องยื่นชุดใบขนสินค้าขาเข้า และต้องแนบใบแนบใบขนสินค้าขาเข้า โดยสำแดงข้อความ “ขอคืนอากร ตามมาตรา 19 ทวิ” (กรณีชำระอากรเป็นเงินสด) แต่หากเป็นกรณีใช้หนังสือธนาคารค้ำประกันให้สำแดงข้อความว่า “ขอคืนอากรตามมาตรา 19 ทวิ โดยวิธีค้ำประกัน (หรือวิธีวางประกันลอย)” ที่มุมขวาด้านบนของใบขนสินค้าขาเข้า และ ใบแนบใบขนสินค้าขาเข้าพร้อมเอกสารอื่นๆที่เกี่ยวข้องต่อฝ่ายการนำเข้าสำนักงานศุลกากร/ด่านศุลกากรที่นำเข้า

(2) ผู้นำของเข้าสามารถขอรับใบแนบใบขนสินค้าขาเข้า จากหน่วยตรวจปล่อยสินค้าทันทีหลังการตรวจปล่อยเสร็จสิ้น/หรือขอรับจากหน่วยงานที่ตรวจสอบตัวอย่างทันที หลังการตรวจสอบเสร็จสิ้นเพื่อนำไปใช้เป็นหลักฐานในการขอคืนอากรต่อไป

(3) เอกสารที่ควรจัดเตรียมในการนำเข้าวัตถุดิบ

3.1 บัตรตัวอย่างลายมือชื่อเจ้าของ ผู้จัดการหรือลายมือชื่อผู้รับมอบอำนาจ

3.2 บัตรผ่านพิธีการศุลกากร (บัตรตัวแทนออกของ)

3.3 ใบขนสินค้าขาเข้า (แบบ กศก.99/1)

3.4 ใบแนบใบขนสินค้าขาเข้า (แบบ กศก.99 ก)

3.5 บัญชีราคาสินค้า (Invoice)

3.6 บัญชีรายละเอียดบรรจุหีบห่อ (Packing List)

3.7 ใบตราส่งสินค้า (B/L, Bill of Lading)

3.8 ใบอนุญาต หรือหนังสืออนุญาตสำหรับของควบคุมการนำเข้า (ถ้ามี)

3.9 แบบธุรกิจต่างประเทศ (ช.ต.2) (ถ้ามูลค่าเกิน 500,000 บาท)

3.10 ใบรับรองแหล่งกำเนิด (C/O, Certificate of Origin) (ถ้ามี)

3.11 หนังสืออนุมัติหลักการ

3.12 รายละเอียด หรือเกตตาลีออคของสินค้า

3. การยื่นสูตรการผลิตในระบบอิเล็กทรอนิกส์ (e-Formula)

(1) ภายในระยะเวลาอันควรก่อนการส่งของออก ผู้นำของเข้าจะต้องยื่น (แล้วแต่กรณี)

1.1 สูตรการผลิต (รวมสูตรการผลิตที่ใช้วัตถุดิบ 1 หน่วยต่อผลิตภัณฑ์ 1 หน่วย หรือนับขึ้นได้)

1.2 ขอใช้สูตรการผลิตร่วมกับสูตรการผลิตของผู้อื่นหรือ

1.3 ขอแก้ไขเพิ่มเติมวัตถุดิบเข้าในสูตรการผลิตที่กรมศุลกากรอนุมัติแล้ว

1.4 ขอแก้ไขเพิ่มเติมชื่อผลิตภัณฑ์ในสูตรการผลิตที่กรมศุลกากรอนุมัติแล้ว

(2) สูตรการผลิตที่ยื่นใหม่กรมศุลกากรจะอนุมัติภายใน 30 วันทำการนับตั้งแต่วันที่ได้รับเอกสารครบถ้วน

(3) สูตรการผลิตที่อนุมัติแล้ว จะมีอายุการใช้งาน 3 ปี นับแต่วันที่กำหนดให้ใช้ตัดบัญชีวัตถุดิบ (ไม่รวมสูตรมาตรฐาน) และขอต่ออายุสูตรการผลิตได้คราวละ 3 ปี

(4) เอกสารที่ควรจัดเตรียมในการยื่นสูตรการผลิต

4.1 คำร้องขอยื่นสูตรการผลิต (แบบ กศก.96)

4.2 แบบแสดงรายละเอียดชื่อสินค้าที่ผลิต ปริมาณการใช้วัตถุดิบรวมสูญเสีย (ถ้ามี) และกรรมวิธีการผลิต

4.3 ชื่อทางการค้าอื่นของวัตถุดิบ (Other Name of Raw Material)

4.4 บัญชีราคาสินค้าของวัตถุดิบ (Invoice)

4.5 แบบจำลอง (Marker) แสดงการใช้วัตถุดิบ (กรณีจำเป็น เช่นผลิตภัณฑ์เสื้อผ้า รองเท้า เป็นต้น)

4.6 ตัวอย่างวัตถุดิบที่ขอขึ้นอาคาร

4.7 ตัวอย่างผลิตภัณฑ์สำเร็จรูป (อาจยกเว้นในบางกรณี)

4.8 ข้อมูลที่บันทึกในแผ่น Diskette (File Microsoft Excel)

4. การส่งออกผลิตภัณฑ์

(1) ผู้ส่งของออกต้องส่งออกผลิตภัณฑ์ที่ผลิตได้ภายใน 1 ปี นับแต่นำวัตถุดิบเข้า

(2) ผู้ส่งของออกจะต้องยื่นชุดใบขนสินค้าขาออก และ ใบแนบใบขนสินค้าขาออก เพื่อขอคืนอาคารตามมาตรา 19 ทวิ และ เอกสารอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องต่อสำนักงานศุลกากรหรือด่านศุลกากรที่ส่งของออก

(3) ผู้ส่งของออกสามารถขอรับใบแนบใบขนสินค้าขาออก จากหน่วยตรวจปล่อยสินค้าทันทีหลังการตรวจปล่อยเสร็จสิ้น หรือขอรับจากหน่วยงานที่ตรวจสอบตัวอย่างได้ทันที หลังการตรวจสอบเสร็จสิ้นเพื่อนำไปใช้เป็นหลักฐานในการคืนอาคาร ต่อไป

(4) ในใบขนสินค้าขาออก และใบแนบใบขนสินค้าขาออกจะต้องสำแดงการขอกินอากร หรือ โอนสิทธิการกินอากรไว้ดังนี้

4.1 กรณีที่ผู้ส่งของออกมิใช่ผู้นำของเข้าและประสงค์โอนสิทธิการกินอากรให้สำแดงข้อความ "ให้ผู้อื่นขอกินอากร ทั้งฉบับ" พร้อมระบุ ชื่อ-รหัส ผู้นำของเข้า วัตถุประสงค์ และเลขที่สูตรการผลิตในใบขนสินค้าขาออก และใบแนบใบขนสินค้าขาออก

4.2 กรณีที่ผู้ส่งของออกเป็นผู้นำของเข้าบางส่วน และประสงค์โอนสิทธิการกินอากรบางส่วนที่เหลือให้สำแดงข้อความ "ให้ผู้อื่นขอกิน อากรบางส่วน" พร้อมระบุ ชื่อ-รหัส ผู้นำของเข้า วัตถุประสงค์ และเลขที่สูตรการผลิตในใบขนสินค้า ขาออกและใบแนบใบขนสินค้าขาออก

(5) กรณีส่งตัวอย่างผลิตภัณฑ์ ขณะส่งออก

5.1 กรมศุลกากรจะตรวจสอบตัวอย่างให้เสร็จภายใน 7 วัน

5.2 ผู้ส่งของออกขอรับตัวอย่างคืนภายใน 15 วัน นับแต่วันที่ได้รับการแจ้งจากกรมศุลกากร

(6) เอกสารที่ควรจัดเตรียมในการส่งออก

6.1 บัตรตัวอย่างลายมือชื่อเจ้าของ ผู้จัดการหรือลายมือชื่อผู้รับมอบอำนาจ

6.2 บัตรผ่านพิธีการศุลกากร (บัตรตัวแทนออกของ)

6.3 ใบขนสินค้าขาออก (แบบ กศก.101/1)

6.4 ใบแนบใบขนสินค้าขาออก (แบบ กศก.113)

6.5 บัญชีราคาสินค้า (Invoice)

6.6 บัญชีรายละเอียดบรรจุหีบห่อ (Packing List)

6.7 ใบอนุญาตหรือหนังสืออนุญาตสำหรับของควบคุมการส่งออก (ถ้ามี)

6.8 แบบธุรกิจต่างประเทศ (ธ.ต.1) (ถ้ามูลค่าเกิน 500, 000 บาท)

5. ขอกินอากร

(1) ผู้ประสงค์จะขอกินอากร ยื่นคำร้องขอกินอากร พร้อมบัญชีรายละเอียดตามแบบ กศก.111 ภายใน 6 เดือน นับแต่วันส่งออกต่อส่วนคืนและชดเชยอากร สำนักสิทธิประโยชน์ทางภาษีอากรกรมศุลกากร

(2) กรณีเอกสารที่ใช้ประกอบการขอกินอากรครบถ้วนถูกต้อง กรมศุลกากรจะอนุมัติการกินอากรภายใน 30 วันทำการนับ แต่วันรับแบบคำขอกินภาษีอากรแต่กรณีชุดคำขอกินอากรที่มีใบแนบใบขนสินค้าขาเข้าและใบแนบใบขน สินค้าขาออกรวมกันไม่เกิน 100 ฉบับ กรมศุลกากรจะ

อนุมัติคินอากรภายใน 15 วันทำการ ส่วนกรณีผู้ขอคินอากร ใช้สิทธิ์ Gold Card จะได้รับการอนุมัติคินอากรทันทีที่ยื่นร้องขอตามประกาศ กรมศุลกากรที่ 8/2542 หรือใช้สิทธิ์ Customs Broker จะได้รับการอนุมัติคินอากรภายใน 7 วันทำการตามประกาศกรมศุลกากรที่ 25/2545

(3) การคินอากรวัตถุดิบนำเข้า จะตัดบัญชีแบบเข้าก่อน- ออกก่อน

(4) ขั้นตอนการพิจารณาคินอากร

4.1 รับคำร้องขอคินอากร

4.2 เจ้าหน้าที่ (รหัส) จัดเรียงลำดับเอกสารตามผู้ขอคินอากรแจ้ง

4.3 เจ้าหน้าที่ตรวจสอบเอกสาร ตรวจสอบความถูกต้องของเอกสาร พร้อมเสนอ

ความเห็นการคินอากร

4.4 ผู้มีอำนาจสั่งอนุมัติการคินอากร

4.5 งานธุรการออกเลขที่การคินอากร

4.6 ออกหนังสือแจ้งผู้ขอคินอากร

(5) เอกสารที่ควรจัดเตรียมในการขอคินอากร

5.1 ใบแนบใบขนสินค้าขาเข้าของวัตถุดิบ

5.2 ใบแนบใบขนสินค้าขาออกของผลิตภัณฑ์

5.3 ใบขอคินค่าภาษีอากร และหนังสือธนาคารค้ำประกัน พร้อมบัญชีรายละเอียดตาม

แบบ กศก.111

5.4 รายงานคอมพิวเตอร์แสดงรายการขอคินอากร ตามแบบที่กรมศุลกากรกำหนด

6. การขอชำระอากร

กรณีใช้หนังสือธนาคารค้ำประกันแทนการชำระอากรด้วยเงินสด หากวัตถุดิบไม่ได้ใช้ผลิต หรือผสม หรือประกอบ หรือบรรจุภายใน 1 ปี ผู้นำของเข้าจะต้องยื่นใบสรุปยอดเงินภาษีอากรขาเข้า (แบบ กศก.112) เพื่อชำระค่าภาษีอากร พร้อมทั้งเงินเพิ่มร้อยละ 1 ต่อเดือน ภายในเดือนที่ 13 นับแต่วันนำเข้า

การคินอากรตามมาตรา 19 ทวิสำหรับของที่นำเข้ามาผลิต ผสม ประกอบ หรือบรรจุสินค้าเพื่อส่งออก โดยวิธีวางประกันลอย

(1) หลักเกณฑ์คินอากรตามมาตรา 19 ทวิโดยวิธีวางประกันลอย ให้ใช้หนังสือของธนาคารที่ทำสัญญาไว้กับกรมศุลกากรตามประกาศกรมศุลกากรที่ 85/2545 วางประกันรวมครั้งเดียว ซึ่งครอบคลุมการนำเข้าได้หลายครั้งโดยที่ยอดวงเงินค้ำประกันจะมีการเคลื่อนไหวปรับลดลงหรือเพิ่มขึ้นตามการนำเข้าแต่ละเที่ยวเรือและการส่งออกแต่ละครั้ง

(2) ข้อดี

- 2.1 ลดภาระการใช้หนังสือธนาคารค้ำประกันสำหรับผู้ประกอบการ
- 2.2 การขอคืนอากรไม่ยุ่งยาก
- 2.3 สามารถขอคืนอากรได้ทุกครั้งสำหรับการส่งออกแต่ละเที่ยวเรือ
- 2.4 คืนอากรรวดเร็วขึ้น

(3) ขั้นตอนดำเนินการของระบบการคืนอากร โดยวิธีวางประกันลอย

- 3.1 ผู้ประกอบการติดต่อธนาคาร ตามข้อ 1 เพื่อขอให้ค้ำประกันค่าภาษีอากรต่อกรมศุลกากรในวงเงิน ที่ผู้ประกอบการพิจารณาเห็นสมควร
- 3.2 ธนาคารตามข้อ 1 จะออกหนังสือแจ้งการอนุมัติวงเงินค้ำประกันพร้อมแจ้งให้กรมศุลกากรทราบทาง คอมพิวเตอร์ระบบออนไลน์
- 3.3 ผู้ประกอบการยื่นคำร้องขออนุมัติหลักการคืนอากรตามมาตรา 19 ทวิ โดยวิธีวางประกันลอยต่อส่วนคืน และชดเชยอากร สำนักสิทธิประโยชน์ทางภาษีอากร
- 3.4 หน่วยคืนอากรโดยวิธีวางประกันลอย ลงทะเบียนรับหนังสือแจ้งการอนุมัติวงเงินค้ำประกันของผู้ประกอบการ แต่ละราย และจัดเก็บเอกสาร
- 3.5 เมื่อผู้ประกอบการนำของเข้า และยื่นใบขนสินค้าขาเข้าตามพิธีการปกติแต่ก่อนการชำระภาษีมูลค่าเพิ่มจะต้องนำใบขนสินค้าขาเข้าไปยื่นต่อหน่วยคืนอากร โดยวิธีวางประกันลอยให้ทำการบันทึกวงเงิน ค้ำประกันก่อน เพื่อลดวงเงินค้ำประกันตามจำนวนของค่าภาษีอากรวัตถุดิบที่นำเข้า
- 3.6 ผู้ประกอบการทำการผลิต ผสม ประกอบ หรือบรรจุสินค้า
- 3.7 ยื่นสูตการผลิตและรหัสวัตถุดิบ ภายในเวลาอันสมควรก่อนทำการยื่นใบขนสินค้าขาออก
- 3.8 ส่งออกสินค้าโดยยื่นใบขนสินค้าขาออกตามพิธีการปกติ
- 3.9 ผู้ประกอบการสามารถขอคืนอากรได้ทันที หลังวันเรือออกและขอคืนได้ทุกครั้งที่มีการส่งออกไม่ต้องรอให้ส่งออกครบทั้งจำนวน ที่นำเข้า
- 3.10 หน่วยคืนอากรโดยวิธีวางประกันลอยจะพิจารณาคืนอากรให้ได้ทันที นับแต่หน่วยได้รับคำร้องหน่วยจะบันทึกการคืนอากร โดยเพิ่มขอวงเงินค้ำประกันเท่ากับจำนวนค่าภาษีอากรที่ขอคืนพร้อมออกหลักฐานให้ผู้ขอคืนอากร

มาตรการชดเชยค่าภาษีอากรสินค้าส่งออกในรูปของ “บัตรภาษี” (ส่วนหลักเกณฑ์สิทธิประโยชน์ สำนักสิทธิประโยชน์ทางภาษีอากร กรมศุลกากร, 2550: ออนไลน์)

การชดเชยค่าภาษีอากรเป็นมาตรการหนึ่งของรัฐบาล ที่ช่วยลดต้นทุนให้แก่ผู้ผลิตสินค้าส่งออกเพื่อให้สามารถแข่งขันราคาในตลาดต่างประเทศได้ โดยการจ่ายเงินชดเชยค่าภาษีอากรที่แฝงอยู่ในต้นทุนสินค้าที่ส่งออกในรูปของบัตรภาษี ทั้งนี้ การจ่ายดังกล่าวต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ และเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติชดเชยค่าภาษีอากรสินค้าส่งออก ที่ผลิตในราชอาณาจักร พ.ศ. 2524 พระราชบัญญัติชดเชยค่าภาษีอากรสินค้าส่งออกที่ผลิตในราชอาณาจักร พ.ศ.2524 และได้กำหนดให้มีคณะกรรมการพิจารณาชดเชยค่าภาษีอากรสินค้าส่งออกที่ผลิตในราชอาณาจักร ประกอบด้วย ปลัดกระทรวงการคลังเป็นประธาน อธิบดีกรมศุลกากร ผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจการคลังผู้แทนกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ผู้แทนกระทรวงพาณิชย์ ผู้แทนกระทรวงอุตสาหกรรมและผู้ทรงคุณวุฒิอีกไม่เกินห้าคน ซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งเป็นกรรมการ โดยมีหน้าที่ เช่น กำหนดอัตราเงินชดเชยแก่ชนิด และ / หรือสินค้าที่จะได้รับเงินชดเชยประเภทสินค้าที่ไม่ได้รับชดเชย หลักเกณฑ์วิธีการเงื่อนไข และกำหนดเวลาการจ่ายเงินชดเชย ฯลฯ เป็นต้น

คุณสมบัติของผู้มีสิทธิและหลักเกณฑ์เงื่อนไขในการขอรับเงินชดเชยค่าภาษีอากร

(1) เป็นผู้ส่งออกสินค้าไม่ว่าจะเป็นผู้ผลิตเองหรือไม่ก็ตาม ทั้งนี้ผู้ส่งออก

1.1 จะต้องไม่ใช่สิทธิคืนอากรหรือยกเว้นอากร หรือลดหย่อนอากรขาเข้า สำหรับวัตถุดิบที่นำมาผลิตเป็นสินค้าส่งออกตามกฎหมายหนึ่งกฎหมายใด

1.2 ผู้ส่งออกได้ปฏิบัติตามถ้วนตามมาตรา 45 และ 48 แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 และกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง

(2) เป็นผู้ขายสินค้าแก่ส่วนราชการหรือรัฐวิสาหกิจตามโครงการเงินกู้ หรือเงินช่วยเหลือจากต่างประเทศ ทั้งนี้ค่าของสินค้านี้ค่าดังกล่าวหรือทั้งหมดหรือบางส่วนจะต้องชำระจากเงินกู้หรือเงินช่วยเหลือจากต่างประเทศ

(3) เป็นผู้ขายสินค้าที่จำแนกประเภทไว้ในภาคที่ว่าด้วยของที่ได้รับยกเว้นอากรตามกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราศุลกากรให้แก่องค์การระหว่างประเทศ หรือหน่วยงานใดที่มีสิทธินำสินค้านั้นเข้ามาในราชอาณาจักรได้

(4) สินค้าที่ส่งออกจะต้องเป็นสินค้าที่ผลิตในราชอาณาจักร ทั้งนี้ คำว่า "ผลิต" หมายถึงการประกอบ แปรรูป แปรสภาพ หรือทำการอย่างใดอย่างหนึ่งให้มีขึ้นซึ่งสินค้าไม่ว่าด้วยวิธีใดและไม่เป็นสินค้าต้องห้ามมิให้ได้รับเงินชดเชย ตามประกาศของคณะกรรมการพิจารณาชดเชยค่าภาษีอากรสินค้าส่งออกที่ผลิตในราชอาณาจักร ทั้งนี้การส่งออกไปจำหน่ายยังต่างประเทศต้องปฏิบัติให้ถูกต้องครบถ้วนตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร และได้รับเงินค่าราคาสินค้าเข้ามาในประเทศด้วย

ถ้าเป็นการส่งออกเพื่อวัตถุประสงค์อื่น เช่น เพื่อเป็นตัวอย่าง เพื่อวิเคราะห์ ฯลฯ ที่ไม่ใช่เพื่อการค้า ย่อมไม่อาจขอชดเชยค่าภาษีอากรได้

(5) ต้องยื่นขอชดเชยค่าภาษีอากร ภายในหนึ่งปีนับแต่วันส่งสินค้าออก

(6) กรณีมีการส่งสินค้าคืน และต้องคืนเงินค่าสินค้าให้แก่ผู้ซื้อจะต้องคืนเงินชดเชยเป็นจำนวนตามส่วนสินค้าที่รับคืนให้แก่กรมศุลกากร ภายในหกสิบวันนับแต่วันที่นำสินค้าเข้าหรือนับแต่วันได้รับสินค้าคืน สำหรับกรณีที่ขายสินค้าภายในประเทศมิฉะนั้นต้องชำระเงินเพิ่มอีกร้อยละสองต่อเดือนหรือเศษของเดือนของเงินชดเชยที่ต้องชำระคืนจนกว่าจะชำระคืนเงินชดเชยครบถ้วน

การดำเนินการสำหรับการขอชดเชยค่าภาษีอากร

(1) ผู้ส่งออกที่ต้องการจะขอรับเงินชดเชยค่าภาษีอากร จะต้องยื่นคำร้องเพื่อขออนุมัติในหลักการต่อกรมศุลกากรก่อนการส่งออก

(2) เมื่อได้รับแจ้งผลการอนุมัติในหลักการแล้วจึงจะส่งออกสินค้าได้ โดยยื่นใบขนสินค้าขาออก พร้อมด้วยใบขนสินค้าขาออกฉบับมุมสีน้ำเงินและสำเนาใบขนสินค้าขาออกฉบับมุมสีน้ำเงินเพิ่มขึ้นอีก 1 ฉบับ เพื่อผ่านพิธีการส่งออกตามปกติ

(3) เมื่อเจ้าหน้าที่ศุลกากรได้รับรองการตรวจปล่อยและรับบรรจุสินค้าไปกับยานพาหนะที่เดินทางออกไปนอกราชอาณาจักรแล้ว ให้ผู้ส่งของออกขอรับสำเนาใบขนสินค้าขาออกฉบับมุมสีน้ำเงินจากหน่วยงานที่รับรองการบรรจุเมื่อได้รับรองการบรรจุเสร็จสิ้นแล้ว

(4) ยื่นแบบคำขอรับเงินชดเชยค่าภาษีอากร (แบบ กศก.129) พร้อมเอกสารอื่น ๆ เช่น ใบขนสินค้าขาออกฉบับมุมสีน้ำเงินหลักฐานการรับเงินค่าขายสินค้า(Credit Noteหรือ Credit Advice) ใบทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม (ภพ.20) ฯลฯ เป็นต้น

(5) ขอรับบัตรภาษี เมื่อได้รับการพิจารณาอนุมัติเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

สินค้าส่งออกที่ไม่มีสิทธิได้รับการชดเชยค่าภาษีอากร

(1) สินค้าที่ไม่ได้ผลิตในราชอาณาจักร

(2) แร่ ตามกฎหมายว่าด้วยแร่

(3) สินค้าซึ่งเสียภาษีอากร หรือค่าธรรมเนียมเมื่อส่งออก

(4) สินค้าที่คณะกรรมการพิจารณาชดเชยภาษีอากรสินค้าส่งออก ที่ผลิตในราชอาณาจักร

กำหนดให้ไม่ได้รับชดเชย

4.1 ประกาศคณะกรรมการที่พิจารณาชดเชยค่าภาษีอากรสินค้าส่งออกซึ่งมีการผลิตในราชอาณาจักรที่ 3/2527 มีผลบังคับแก่การส่งออกตั้งแต่ 7 พฤศจิกายน 2527 ได้แก่ ผลิตภัณฑ์ที่ทำด้วยไม้สัก พุง ชิงชัน ประคู้ มะค่าโมง จะเจ๊ะ (สาธ) มะเกลือ ที่ไม่เหมาะที่จะนำไปแปรรูปเป็นอย่างอื่น

4.2 ประกาศจากคณะกรรมการพิจารณาชดเชยค่าภาษีอากรสินค้าส่งออก ที่มีการผลิตในราชอาณาจักรที่ 1/2535 มีผลบังคับแก่การส่งออกตั้งแต่ 1 มกราคม 2535 ได้แก่

4.2.1 ข้าวเจ้า ข้าวเหนียว ไม่ว่าจะเป็ข้าวเปลือก ข้าวขาว ข้าวกล้อง ข้าวหนึ่งข้าวอบแห้ง ปลายข้าว หรือรำ

4.2.2 ข้าวฟ่าง ข้าวสาลี

4.2.3 ข้าวโพด ไม่ว่าจะเป็ฝักหรือเมล็ด อบ บด ทำให้เป็ชีกหรือซึ้น แต่ไม่รวมถึงแป้งข้าวโพด หรือข้าวโพดที่ผ่านกรรมวิธีเพื่อ ทำเป็อาหารนอกจากอาหารสัตว์ (ไม่รวมฝักข้าวโพดอ่อนที่เป็ฝัก)

4.2.4 หนังสัตว์ที่ยังไม่ฟอก รวมทั้งเศษตัด และเศษ

4.2.5 ยางของดินยางตระกูลอีเวีย ไม่ว่าจะเป็ยาง แผ่นยาง แท่ง เศษยาง ยางก้อน น้ำยาง หรือขี้ยางจากต้นยาง ยางปน ดินหรือปนเปลือกต้นยาง รวมทั้งยางในลักษณะอื่นซึ่งยังอยู่ในสภาพวัตถุดิบ

4.2.6 รังไหม เส้นไหมดิบที่ยังมิได้ตีเกลียว และเส้นด้ายที่ทำด้วยไหม ขี้ไหม หรือเศษไหม

4.2.7 ถั่วทุกชนิดไม่ว่ากะเทาะเปลือก หรือทั้งเปลือก บด ทำให้เป็ชีกหรือซึ้นรวมทั้งกากถั่ว แต่ไม่รวมถึงแป้งถั่ว หรือถั่วที่ ผ่านกรรมวิธีเพื่อทำเป็อาหาร นอกจากอาหารสัตว์ (ไม่รวมถึงถั่วฝักยาวที่เป็ฝัก)

4.2.8 เมล็ดละหุ่ง

4.2.9 ปอทุกชนิดและเศษปอ ไม่ว่าจะดิบหรือผ่านกรรมวิธีใด ๆ รวมทั้งปอที่เป็เส้นใยแต่ไม่รวมถึง ปอที่ป็นเป็เส้นหรือวัตถุประดิษฐ์อื่นจากปอ

4.2.10 ครั้งดิบ ครั้งเม็ด

4.2.11 มันสำปะหลังไม่ว่าเป็หัว หรือจัดทำเป็ผง แป้ง เส้น ก้อน แท่ง ฝอย ซึ้นเม็ด หรือจัดทำในลักษณะอื่น รวมทั้ง กากมัน สำปะหลัง

4.2.12 น้ำตาลทราย น้ำตาลทรายดิบ หรือน้ำตาลดิบ

4.2.13 กากน้ำตาล กากมะพร้าว

4.2.14 ฝ้าย นุ่น จี๊ จ้าว ไม่ว่าจะทั้งลูก กะเทาะเปลือกหรือแยกส่วนแล้ว รวมทั้งเมล็ดแต่ไม่รวมถึงปุ๋ยฝ้ายที่แยกเมล็ดออกแล้ว

4.2.15 สัตว์ทุกชนิดที่ไม่ใช่สัตว์น้ำ และสัตว์ปีก รวมทั้งวัตถุดิบได้จากสัตว์

4.2.16 สัตว์น้ำที่มีชีวิต

4.2.17 ทองคำ แพลทินัม ทองขาว เงิน นาค โลหะเจือวัตถุตั้งกล่าว รวมถึงวัตถุที่ทำเทียมแต่ไม่รวมถึงสินค้าที่ใช้ประดับกาย หรือเครื่องแต่งกาย

แบบคำขอรับเงินชดเชยค่าภาษีอากร

แบบที่ 1 สำหรับผู้ส่งออกสินค้าที่ผลิตในราชอาณาจักร ซึ่งได้ส่งสินค้าออกไปนอกราชอาณาจักร และได้รับเงินค่าสินค้าเข้ามาในประเทศแล้ว โดยต้องกรอกแบบคำขอรับเงินชดเชยค่าภาษีอากรสำหรับสินค้าส่งออกที่ผลิตในราชอาณาจักรแบบ กศก.20 (มุมสีแดง) ยื่นพร้อมสำเนา 1 ฉบับ โดยที่ชื่อผู้ยื่นคำขอต้องตรงกับชื่อผู้ส่งออกในสำเนาใบขนสินค้าออกฉบับมุมสีน้ำเงิน เอกสารที่ใช้ประกอบในกรณีนี้ คือ

- (1) ใบแบบคำขอ แบบ กศก.20 ก พร้อมสำเนา 1 ฉบับ
- (2) บัตรตัวอย่างลายมือชื่อเจ้าของหรือผู้จัดการที่กรมศุลกากรออกให้ หรือหนังสือมอบอำนาจให้บุคคลอื่นทำการแทน
- (3) ใบทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม (ภพ.20) และภาพถ่ายบัตรประจำตัวผู้เสียภาษีอากรของผู้ยื่นคำขอ
- (4) ในกรณีโอนสิทธิตามบัตรภาษี ต้องมีหนังสือขอรับโอนสิทธิตามบัตร (แบบ กศก.23) พร้อม ภพ.20 และภาพถ่ายบัตรประจำตัวผู้เสียภาษีอากรของผู้รับโอน
- (5) ใบแจ้งการเข้าบัญชี (Credit Note หรือ Credit Advice) การรับชำระค่าสินค้าที่ส่งออก โดยต้องมีข้อความระบุถึงเงื่อนไขและวิธีรับชำระเงินจำนวนเงินตราที่ได้รับ ชื่อผู้รับเงิน เลขที่บัญชีราคาสินค้า และถ้าจำนวนเงินในใบแจ้งการเข้าบัญชีชำระค่าสินค้าตามบัญชีราคาสินค้าหลายฉบับให้ระบุจำนวนเงินที่ชำระแต่ละบัญชีราคาสินค้าให้ชัดเจนซึ่งธนาคารพาณิชย์ได้ลงนามรับรองและประทับตราระบุชื่อ นามสกุล ตำแหน่ง วันเดือนปีที่รับรองและประทับตราธนาคารกำกับไว้เป็นสำคัญ นอกจากนี้ต้องมีเอกสารอื่นเพิ่มเติมอีกในกรณีรับเงินในลักษณะต่าง ๆ ด้วย คือ

5.1 การรับชำระเงินเป็นเช็คเดินทาง ต้องมีภาพถ่ายเช็คเดินทางที่ธนาคารพาณิชย์รับรอง และภาพถ่ายหนังสือเดินทางเข้า ประเทศของผู้ซื้อ

5.2 การรับชำระเงินเป็นเช็ค ดราฟต์ ต้องมีภาพถ่ายเช็คหรือดราฟต์ที่ธนาคารพาณิชย์รับรอง

5.3 การรับชำระเงินเป็นเงินสด ต้องมีเอกสารการนำเงินเข้าประเทศไทยของผู้ซื้อที่เจ้าหน้าที่ศุลกากร ณ จุดที่เดินทางเข้ามาได้รับรอง ตามแบบฟอร์มที่กรมศุลกากรมีกำหนด (Foreign Currency Declaration Form) ออกให้ พร้อมภาพถ่ายหนังสือเดินทางเข้าประเทศหรือภาพถ่ายหลักฐานการผ่านแดนเข้ามาในประเทศของผู้ซื้อ

(6) ใบขนสินค้าขาออกฉบับมุลี่น้ำเงินและ/หรือฉบับจำลอง พร้อมสำเนาบัญชีราคาสินค้าฉบับที่ผ่านพิธีการส่งออก และแบบคำขอรับเงินชดเชยค่าภาษีอากร (แบบ กศก.129) จำนวนรวมไม่เกิน 10 ฉบับ ต่อคำขอ 1 ชุด เว้นแต่กรณีมูลค่าสินค้ารวมกันไม่ถึง 50,000 บาท (คิดเป็นราคา เอฟ.โอ.บี.) ให้รวมใบขนสินค้าขาออกมุลี่น้ำเงินจนครบมูลค่าดังกล่าวได้โดยจะต้องจะต้องยื่นขอชดเชยภายในระยะเวลา 1 ปี นับแต่วันที่ส่งของออก

(7) สำเนาแบบ ธ.ต.1 กรณีสินค้าที่มีมูลค่าส่งออกเกิน 500,000 บาท

(8) กรณีผู้ขอรับเงินชดเชยค่าภาษีอากรมีโรงงาน หรือสถานประกอบการอุตสาหกรรมผลิตสินค้าส่งออกที่ขอรับเงินชดเชยค่าภาษีอากร ให้ยื่นใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงาน (ร.ง.4) หรือภาพถ่ายหลักฐานอื่นที่แสดงว่าได้รับอนุญาตให้ประกอบอุตสาหกรรม เกี่ยวกับสินค้าที่ขอรับเงินชดเชยค่าภาษีอากรรับรองถูกต้องแล้ว โดยมีผู้มีอำนาจลงนามพร้อมประทับตราสถานประกอบการประกอบกิจการนั้น

(9) กรณีผู้ขอรับเงินชดเชยค่าภาษีอากรไม่ได้เป็นผู้ผลิตสินค้าที่ส่งออกเอง ซึ่งประสงค์จะโอนสิทธิตามบัตรภาษีให้บุคคลอื่น และสินค้าที่ขอรับเงินชดเชยค่าภาษีอากรมีอัตราเงินชดเชยค่าภาษีอากรตั้งแต่ร้อยละ 1.5 ของราคาส่งออกขึ้นไปให้ยื่นหลักฐานการได้มาของสินค้าส่งออกที่ขอรับเงินชดเชยค่าภาษีอากร เช่น ใบกำกับภาษีหรือใบเสร็จรับเงินค่าซื้อสินค้าที่ส่งออกหรือหลักฐานการซื้อขายอื่นที่ระบุชื่อผู้ขายพร้อมสถานประกอบการของผู้ขาย เอกสารที่นำมายื่นทุกฉบับต้องลงนามรับรองโดยผู้มีอำนาจยื่นขอชดเชยพร้อมประทับตราบริษัท ห้าง ร้าน ด้วย

แบบที่ 2 แบบ กศก.22 (มุลี่เหลือง) สำหรับกรณีขายสินค้าภายในประเทศที่มีสิทธิขอชดเชยได้เช่นเดียวกับการส่งสินค้าออกไปต่างประเทศยื่นพร้อมสำเนา 1 ฉบับ โดยมีเอกสารประกอบแยกเป็น 2 กรณี คือ

(1) กรณีเป็นผู้ขายสินค้าภายในประเทศให้แก่ส่วนราชการหรือรัฐวิสาหกิจตามโครงการเงินกู้ หรือเงินช่วยเหลือจากต่างประเทศ ต้องยื่นแบบ กศก.22 (มุลี่เหลือง) พร้อมสำเนาและเอกสาร ดังนี้

1.1 ใบแนบคำขอ แบบ กศก.22 ก พร้อมสำเนา 1 ฉบับ และเอกสารตามข้อ (2) - (4) ของแบบที่ 1

1.2 สำเนาใบส่งสินค้าหรือสำเนาใบกำกับสินค้าที่ออกโดยผู้ผลิต

1.3 สำเนาหลักฐานการรับเงินค่าขายสินค้า

1.4 สำเนาสัญญาซื้อขายสินค้า (เฉพาะส่วนที่เกี่ยวกับสินค้าที่ขอชดเชย) หากเป็นภาษาต่างประเทศต้องแปลเป็นภาษาไทย

1.5 สำเนาหนังสือรับรองสัญญาซื้อขายจากส่วนราชการหรือรัฐวิสาหกิจ

1.6 สำเนาของหนังสือตรวจรับสินค้าของคณะกรรมการตรวจรับคุณภาพและปริมาณสินค้าจากส่วนราชการหรือรัฐวิสาหกิจ เอกสารที่นำมายื่นต้องนำต้นฉบับมาให้เจ้าหน้าที่ศุลกากรตรวจสอบเพื่อรับรองสำเนาให้แล้วรับคืนไป สำหรับหนังสือของส่วนราชการหรือรัฐวิสาหกิจต้องลงนามโดยหัวหน้าส่วนราชการ หรือรัฐวิสาหกิจ หรือผู้ที่ได้รับมอบหมาย ซึ่งได้ตรวจสอบกับตัวอย่างลายมือชื่อที่ส่วนราชการ หรือรัฐวิสาหกิจนั้น ๆ ส่งมาเป็นตัวอย่าง การยื่นขอชดเชยต้องกระทำในเวลา 1 ปี นับแต่วันที่กรรมการตรวจรับ ถ้าส่งเป็นงวดให้นับจากวันที่กรรมการตรวจรับแต่ละงวด

(2) กรณีเป็นผู้ขายสินค้าที่จำแนกประเภทไว้ในภาคที่ 4 ด้วยของที่ได้รับยกเว้นอากร ตามกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราศุลกากรให้แก่องค์การระหว่างประเทศ หรืออาจหน่วยงานใดที่มีสิทธินำสินค้านั้นเข้ามาในราชอาณาจักร ต้องยื่นแบบ กศก.22 (มุขสิทธิ์เหลือง) พร้อมสำเนาและเอกสารดังนี้

2.1 เอกสารตามข้อ 1.1 – 1.3

2.2 สำเนาหลักฐานการตรวจรับสินค้าของผู้ซื้อ

2.3 หนังสือรับรองจากกระทรวงการต่างประเทศที่แสดงว่าผู้ซื้อสินค้าเป็นผู้มีสิทธินำสินค้าเข้ามาในราชอาณาจักร โดยได้รับยกเว้นอากรตามที่คณะกรรมการพิจารณาชดเชยกำหนด เอกสารที่นำมายื่นต้องนำต้นฉบับมาแสดงแก่เจ้าหน้าที่ศุลกากรเพื่อตรวจสอบรับรอง แล้วรับคืนไป การยื่นขอชดเชยต้องกระทำในเวลา 1 ปี นับแต่วันที่ผู้ซื้อตรวจรับสินค้า

การจ่ายเงินชดเชย

กรมศุลกากรจะจ่ายเงินชดเชยค่าภาษีอากรให้แก่ผู้ส่งออกในรูปแบบของ "บัตรภาษี" ซึ่งกิจการสามารถนำไปจ่ายเป็นค่าภาษีได้ใน 3 หน่วยงาน คือ กรมศุลกากร กรมสรรพากร กรมสรรพสามิต บัตรภาษีมียี่ 2 ชนิด คือ

(1) ชนิดบอกราคา คือ ราคา 100,000 บาท ราคา 10,000 บาท ราคา 1,000 บาท

(2) ชนิดไม่กำหนดราคาซึ่งระบุจำนวนเงินที่ต่ำกว่า 1,000 บาท อายุของบัตรภาษีมียี่มีระยะเวลา 3 ปี นับแต่วันที่ออกบัตร และอาจต่ออายุได้ไม่เกิน 2 คราว ๆ ละ 3 ปี ซึ่งจะต้องยื่นขอต่ออายุบัตรก่อนหมดอายุต่อหน่วยงานที่พิจารณาชดเชยค่าภาษีอากร ของสำนักงานศุลกากรส่งออกท่าเรือกรุงเทพเพื่อดำเนินการอนุมัติให้ต่อไป

การโอนบัตรภาษี

ผู้มีสิทธิได้รับเงินชดเชย สามารถขออนุมัติจากอธิบดีเพื่อโอนสิทธิในบัตรภาษีไปให้แก่บุคคลอื่นได้ โดยยื่นคำขอตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการกำหนด แต่การโอนสิทธิต้องกระทำก่อนการออกบัตรภาษี ดังนี้

(1) กรณีขอโอนบัตรภาษีก่อนพิมพ์บัตรภาษี ให้ยื่นคำร้องขอเปลี่ยนแปลงการโอนสิทธิ ตามบัตรภาษีภายใน 15 วัน นับแต่วันยื่นชุดคำขอ โดยต้องแสดงความจำนงในแบบ กศก.20 และ ต้องมีหนังสือแสดงความจำนงขอรับโอนตามแบบ กศก.23

(2) กรณีขอโอนบัตรภาษีหลังพิมพ์บัตรภาษีจะสามารถโอนได้ ต่อเมื่อได้รับอนุมัติจาก อธิบดีในกรณีดังต่อไปนี้

- 2.1 การโอนให้ทายาทผู้รับโอนกิจการของผู้มีชื่อในบัตรภาษีซึ่งถึงแก่ความตาย
- 2.2 การโอนให้ผู้ซึ่งรับโอนกิจการของผู้มีชื่อในบัตรภาษีมาดำเนินการต่อไป
- 2.3 การโอนให้แก่บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลใหม่ อันเกิดจากการควบเข้ากัน ระหว่างนิติบุคคลผู้มีชื่อในบัตรภาษีและ นิติ บุคคลอื่น
- 2.4 การโอนให้แก่บุคคลอื่นที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับกิจการของผู้มีชื่อในบัตรภาษี การ โอนในกรณีนี้ อธิบดีจะอนุมัติได้จะต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการพิจารณาชดเชยค่า ภาษีอากรสินค้าส่งออกที่ผลิตในราชอาณาจักรก่อน

สิทธิตามบัตรภาษี

ผู้รับ โอนสิทธิเป็นครั้งแรก (นับแต่วันที่ 30 กันยายน 2541) ต้องยื่นบัตรประจำตัวผู้เสียภาษี ที่ฝ่ายชดเชยอากร ส่วนคืนและชดเชยอากร สำนักสิทธิประโยชน์ทางภาษีอากร พร้อมแนบสำเนา เอกสารซึ่งรับรองถูกต้อง จำนวน 2 ชุด ดังนี้

- (1) ภาพถ่ายบัตรประจำตัวผู้เสียภาษีอากรของผู้รับโอนสิทธิตามบัตรภาษี
- (2) ภาพถ่ายทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม (ถ้ามี)
- (3) แผนที่เส้นทางที่จะไปบริษัท ห้าง ร้าน (ใช้กระดาษหัวจดหมาย)
- (4) ภาพถ่ายบัตรตัวอย่างลายมือชื่อเจ้าของหรือผู้จัดการ
- (5) ภาพถ่าย Work Permit หรือ Passport ถ้าผู้จัดการเป็นชาวต่างประเทศ
- (6) ภาพถ่ายใบอนุญาตประกอบกิจการ โรงงานหรือใบอนุญาตให้ประกอบอุตสาหกรรม

มาตรการจัดตั้งคลังสินค้าทัณฑ์บนประเภทโรงผลิตสินค้า (ส่วนหลักเกณฑ์สิทธิประโยชน์ สำนักสิทธิประโยชน์ทางภาษีอากร กรมศุลกากร, 2550: ออนไลน์)

คลังสินค้าทัณฑ์บน เป็นการให้สิทธิประโยชน์แก่ผู้ส่งออกตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขของคลังสินค้าทัณฑ์บนตามมาตรา 8 และ 8 ทวิ แห่งกฎหมายศุลกากร พ.ศ. 2469 โดยงดเว้นการเก็บอากรขาเข้าและขาออกแก่ของที่นำเข้ามาจากต่างประเทศและเก็บในคลังสินค้าทัณฑ์บนเพื่อส่งออกไปยังนอกประเทศ ทั้งนี้ไม่ว่าจะส่งออกในสภาพเดิมเหมือนและที่นำเข้าหรือในสภาพที่ได้ผลิตผสมหรือประกอบ เป็นอย่างอื่น ทั้งนี้ คลังสินค้าทัณฑ์บนที่กรมศุลกากรประกาศกำหนดให้มีการจัดตั้งเพื่อขอรับสิทธิประโยชน์ด้านภาษีอากรมี 7 ประเภท ดังนี้

คลังสินค้าทัณฑ์บนประเภทโรงผลิตสินค้า

คลังสินค้าทัณฑ์บนประเภทโรงผลิตสินค้าเป็นคลังสินค้าทัณฑ์บนประเภทหนึ่ง ซึ่งผู้ได้รับอนุมัติให้จัดตั้งคลังสินค้าทัณฑ์บนประเภทโรงผลิตสินค้าสามารถนำวัตถุดิบจากต่างประเทศ เข้ามาทำการผลิตหรือผสมหรือประกอบเป็นสินค้าสำเร็จรูปส่งออกไปจำหน่ายยังต่างประเทศ โดยงดเว้นการเก็บอากรขาเข้าและอากรขาออก แก่ของที่ปล่อยออกไปจากคลังสินค้าทัณฑ์บน เพื่อส่งออกนอกราชอาณาจักร ทั้งนี้ไม่ว่าจะส่งออกในสภาพเดิมที่นำเข้าหรือในสภาพที่ได้ผลิต หรือผสม หรือประกอบเป็นของอื่น

สิทธิประโยชน์ในการจัดตั้งคลังสินค้าทัณฑ์บนประเภทโรงผลิตสินค้า

- (1) ยกเว้นอากรขาเข้าและขาออกสำหรับวัตถุดิบที่นำเข้ามาผลิต ผสม ประกอบเป็นสินค้าส่งออกรวมทั้ง การส่งออกในสภาพเดิมที่นำเข้า
- (2) วัตถุดิบที่นำเข้ามารวมทั้งผลิตภัณฑ์ที่ผลิตได้ภายใต้คลังสินค้าทัณฑ์บน หากส่งออกไม่มีภาระภาษีสรรพสามิต
- (3) เมื่อได้รับอนุมัติให้จัดตั้งคลังฯ ผู้ประกอบการสามารถใช้การคำนวณแทนการชำระภาษีมูลค่าเพิ่ม ดังนั้นวัตถุดิบที่นำเข้า จึงไม่ต้อง ชำระภาษีมูลค่าเพิ่ม
- (4) วัตถุดิบภายในคลังที่เกิดสภาพด้อยคุณภาพ วัตถุดิบชิ้นส่วนที่มีคุณสมบัติไม่ตรงตามวัตถุประสงค์การใช้งาน สินค้าสำเร็จรูปที่ผลิตได้จากคลังฯ ถ้าประสงค์จะจำหน่ายภายในประเทศสามารถกระทำได้โดยชำระค่าภาษีอากรตามสภาพของสินค้าหรือวัตถุดิบนั้น
- (5) วัตถุดิบที่เสียหายจากการผลิต (ส่วนสูญเสียนอกสูตรการผลิต) สามารถขอทำลายหรือบริจาคให้แก่องค์กรกุศลหรือส่วนราชการได้โดยไม่ต้องเสียภาษีใด ๆ
- (6) ของที่เก็บอยู่ในคลังสินค้าทัณฑ์บนให้มีอายุการเก็บรักษา 2 ปี นับแต่วันนำเข้า ไม่ว่าจะเก็บอยู่ในสภาพเดิมที่นำเข้า หรือในสภาพที่ผลิต ผสม ประกอบเป็นของอื่น
- (7) สินค้าที่ส่งออกหากชำระศุลกากรสามารถนำกลับเข้ามาซ่อมในคลังฯ ได้

(8) ยกเว้นภาษีอากรแก่วัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตแต่ไม่ปรากฏเห็นชัดในผลิตภัณฑ์ที่ส่งออก เช่น เคมีภัณฑ์ที่ใช้รักษาสภาพอาหารในผลิตภัณฑ์อาหารกระป๋อง เคมีภัณฑ์ชนิดสเปรย์ที่ใช้ฉีดคอเสื้อให้แข็งในผลิตภัณฑ์เสื้อผ้าสำเร็จรูป ตัวทำละลายที่ใช้ผสมกาวในผลิตภัณฑ์ประเภท เซลโลเฟน และน้ำมันกันสนิมในผลิตภัณฑ์ประเภทวงจรไฟฟ้า เป็นต้น

(9) ยกเว้นภาษีอากรแก่วัตถุดิบที่ใช้สิ้นเปลือง และจำเป็นในการผลิต เช่น เคมีภัณฑ์ที่ทำให้เส้นด้ายเหนียว เคมีภัณฑ์ที่ใช้ในการซักฟอกในผลิตภัณฑ์ประเภทสิ่งทอ กระดาษทราย ผงขัด น้ำยาขัดเงาสักหลาด เป็นต้น

(10) ยกเว้นอากรขาเข้าแก่เครื่องจักร ส่วนประกอบ และอุปกรณ์ประกอบของเครื่องจักร รวมทั้งเครื่องมือและเครื่องใช้ที่ใช้กับเครื่องจักรดังกล่าว ไม่ว่าจะเป็นอย่างใดก็ตามประเภทพิกัดใดที่อธิบดีกรมศุลกากรอนุญาตให้นำเข้ามาเพื่อใช้ในการผลิตสินค้า ในคลังสินค้าทัณฑ์บนประเภทโรงผลิตสินค้า

คุณสมบัติของผู้ขอจัดตั้งคลังสินค้าทัณฑ์บนประเภทโรงผลิตสินค้า

- (1) เป็นรัฐวิสาหกิจหรือบริษัทมหาชนจำกัด ซึ่งมีการจัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติบริษัทมหาชนจำกัด พ.ศ. 2535
- (2) เป็นนิติบุคคลซึ่งจัดตั้งขึ้นตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ที่มีทุนจดทะเบียนชำระแล้วไม่ต่ำกว่า 1 ล้านบาท
- (3) เป็นผู้ที่มีกรรมสิทธิ์หรือสิทธิครอบครอง หรือมีสิทธิในการใช้พื้นที่ที่ขอจัดตั้งโดยชอบด้วยกฎหมาย
- (4) ต้องไม่เคยมีประวัติการกระทำความผิดอย่างร้ายแรง ตามกฎหมายว่าด้วยการศุลกากรหรือกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องย้อนหลัง 3 ปี นับแต่วันยื่นคำขอ

หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการจัดตั้งคลังสินค้าทัณฑ์บนประเภทโรงผลิตสินค้า

- (1) เป็นกิจการที่มั่นคงและมีวัตถุประสงค์หลักในการผลิตเพื่อส่งออก
- (2) เป็นกิจการที่มีการว่าจ้างแรงงานเป็นจำนวนมากหรือใช้เทคโนโลยีการผลิตสูง
- (3) มีระบบบัญชีที่ดีควบคุมด้วยระบบคอมพิวเตอร์ และเป็นระบบที่กรมศุลกากรสามารถตรวจสอบและควบคุมได้ และจะต้องเชื่อมต่อกับระบบ Electronic Data Interchange (EDI) ของกรมศุลกากรได้ โดยหลักฐานการควบคุมและทะเบียนทางบัญชีให้ใช้คอมพิวเตอร์ควบคุมตามแบบที่กรมศุลกากรกำหนดและจะต้องดูแลรักษาให้อยู่ในสภาพเรียบร้อยเป็นเวลาไม่น้อยกว่า 5 ปี นับแต่วันปล่อยของและพร้อมที่จะให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจสอบได้ตลอดเวลา

(4) อาณาเขตที่ขอจัดตั้งคลังสินค้าทัณฑ์บนฯต้องเป็นสัดส่วนและเหมาะสมมีรั้วล้อมรอบ ประตูเข้า-ออก และอาคารต้องมั่นคงแข็งแรง เว้นแต่โดยสภาพของกิจการไม่จำเป็นต้องมีรั้วและ บริเวณหรือโดยสภาพแวดล้อมสามารถดำเนินการก่อสร้างสิ่งอื่นทดแทนรั้วได้

(5) มีความเหมาะสมด้านอื่น ๆ เช่น การใช้สิทธิโควตา หรือระบบสิทธิพิเศษทางภาษี ศุลกากรเป็นการทั่วไป

(6) จัดให้มีสถานที่อันควรสำหรับเป็นที่ทำการของเจ้าหน้าที่ศุลกากร

(7) จัดให้มีเครื่องมือ เครื่องใช้ และอุปกรณ์ที่ทันสมัยอื่น ๆ เพื่อให้เจ้าหน้าที่ศุลกากรใช้ สนับสนุนการปฏิบัติงาน และเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการในคลังสินค้าทัณฑ์บนประเภท โรงผลิต สินค้า เช่น ระบบกล้องโทรทัศน์วงจรปิด (CCTV) ที่มีความสามารถในการบันทึกภาพ เหตุการณ์บุคคล หมายเลขทะเบียนยานพาหนะ หมายเลขตู้คอนเทนเนอร์ และ/หรือสิ่งที่ผ่านเข้า ออกและสามารถเปิดตรวจสอบข้อมูลย้อนหลังได้ไม่น้อยกว่า 60 วัน ระบบควบคุมทางบัญชีแบบ อิเล็กทรอนิกส์ (Inventory Control) ที่สามารถเชื่อมโยงกับระบบคอมพิวเตอร์สำหรับการบริหาร สิทธิประโยชน์ทางภาษีอากรและต้องดูแลเครื่องมือ เครื่องใช้ อุปกรณ์ ดังกล่าวให้อยู่ในสภาพ เรียบร้อยพร้อมที่จะใช้งานและตรวจสอบได้ตลอดเวลา

(8) ยินยอมและให้ความสะดวกแก่เจ้าหน้าที่ศุลกากร ในการเข้าไปปฏิบัติหน้าที่ในคลัง สินค้าทัณฑ์บนได้ตลอดเวลา

(9) จะต้องทำสัญญาประกันและทัณฑ์บนกับกรมศุลกากร โดยวางหนังสือค้ำประกันของ ธนาคารจำนวนร้อยละ 10 ของค่าภาษีอากรวัตถุดิบคงเหลือแต่ละงวดบัญชี แต่ไม่เกิน 1 ล้านบาท และชำระค่าธรรมเนียมประจำปีตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง

(10) จะต้องปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับศุลกากร และคำสั่งอันชอบด้วยกฎหมายของ เจ้าหน้าที่ศุลกากร

เอกสารที่ใช้ประกอบการยื่นคำขอจัดตั้งคลังสินค้าทัณฑ์บนประเภทโรงผลิตสินค้า

- (1) แบบคำขอจัดตั้งคลังสินค้าทัณฑ์บนประเภทโรงผลิตสินค้า ต้นฉบับ 1 ชุด
- (2) ใบสำคัญแสดงการจดทะเบียนเป็นนิติบุคคล หนังสือรับรองของสำนักงานทะเบียน หุ้นส่วนบริษัท และทะเบียนรายชื่อผู้ถือหุ้น ที่ออกให้ล่าสุด หรือไม่เกิน 6 เดือน
- (3) ใบทะเบียนการค้ากรมสรรพากร
- (4) ใบอนุญาตตั้งโรงงาน ใบอนุญาตขยายโรงงาน ใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงาน ของกระทรวงอุตสาหกรรม

(5) สำเนาเอกสารสำคัญเกี่ยวกับที่ดิน (โฉนดที่ดิน, นส. 3 ฯลฯ)

(6) สัญญาเช่าที่ดินโรงงาน

(7) งบการเงินที่ผู้สอบบัญชีรับรองแล้ว (3 ปีซ้อนหลัง)

(8) ข้อมูลการนำเข้าและส่งออก จากใบขนสินค้าขาเข้าและขาออกย้อนหลังจากเดือนที่ยื่นคำขอ 6 เดือน ถ้าเป็นบริษัทตั้งใหม่ใช้ข้อมูลประมาณการล่วงหน้า 2 ปี

(9) ภาพถ่ายประกอบการพิจารณา ให้จัดทำภาพถ่ายโปสการ์ดสี แล้วติดกระดาษ A4 หน้าละ 2 ภาพ พร้อมพิมพ์คำบรรยายใต้ภาพทุกภาพ 1 ชุด

(10) แบบแปลนแผนผังโรงงาน โดยใช้พิมพ์เขียว ขนาด A2 (ไม่เกิน 40 x 60 ซม.) ตามจำนวนที่กำหนด (4 ชุด) และแสดงสถานที่ต่าง ๆ ที่เป็นปัจจุบัน โดย เขียนหมายเลขตามที่กำหนดไว้เป็นมาตรฐานในวงกลม ในส่วนต่าง ๆ ของ อาคารในพิมพ์เขียว และเขียนคำอธิบาย สถานที่ของแต่ละเลขหมาย ไว้ในที่ว่างมุมใด มุมหนึ่ง ของพิมพ์เขียว จำนวน 3 ชุด

(11) เอกสารชี้แจง

11.1 ขั้นตอนกรรมวิธีการผลิตสินค้า

11.2 ชี้แจงวิธีการควบคุมวัตถุดิบสินค้าระหว่างผลิตและสินค้าสำเร็จรูป

11.3 วิธีการควบคุมทางด้านบัญชี

(12) บัตรส่งเสริมการลงทุน (ถ้ามี)

ขั้นตอนในการจัดตั้งคลังสินค้าทัณฑ์บนประเภทโรงผลิตสินค้า

(1) ผู้ขอจัดตั้งคลังสินค้าทัณฑ์บนประเภทโรงผลิตสินค้า จัดทำหนังสือของบริษัทถึงอธิบดีกรมศุลกากรพร้อมแบบคำขอจัดตั้งคลังฯที่กำหนดพร้อมหลักฐานและเอกสารที่กรมศุลกากรกำหนดที่ถูกต้อง และครบถ้วนยื่นต่อส่วนหลักเกณฑ์สิทธิประโยชน์ สำนักสิทธิประโยชน์ทางภาษีอากรอาคาร 120 ปี กรมศุลกากร

(2) กรมศุลกากรจะตรวจสอบคำขออนุมัติจัดตั้งและเอกสารประกอบหากถูกต้องครบถ้วนก็จะรับไว้พิจารณาและไปตรวจสอบรายละเอียดเกี่ยวกับการก่อสร้าง และการดำเนินงานหรือข้อมูลและวิธีการดำเนินงานตาม que ผู้ขอจัดตั้งได้จัดทำมา ตลอดจนอุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ว่าได้จัดทำหรือจัดหาไว้ถูกต้องครบถ้วน ตามระเบียบข้อบังคับและความจำเป็นเพียงใดหรือไม่โดยจะไปดำเนินการตรวจสอบภายใน 7 วัน นับแต่วันที่ได้รับคำขออนุมัติจัดตั้งไว้พิจารณา

(3) เมื่อได้ตรวจสอบคุณสมบัติ หลักเกณฑ์ เงื่อนไข และสถานที่ที่ขอจัดตั้งแล้ว หากเห็นว่าถูกต้องเป็นไปตามระเบียบข้อกำหนดแล้ว กรมศุลกากรจะอนุมัติให้จัดตั้งคลังสินค้าทัณฑ์บนประเภทโรงผลิตสินค้า ภายใน 15 วัน นับแต่วันที่ได้ตรวจสอบสถานที่และผู้ขอจัดตั้งได้ดำเนินการครบถ้วนตามหลักเกณฑ์เงื่อนไขที่กรมศุลกากรกำหนด หากพ้นกำหนดให้พึงถือว่ากรมศุลกากรได้อนุมัติให้จัดตั้งคลังสินค้าทัณฑ์บนประเภทโรงผลิตสินค้าได้

(4) ผู้ได้รับอนุมัติให้จัดตั้งขอจัดตั้งคลังสินค้าทัณฑ์บนประเภทโรงผลิตสินค้าจะต้องชำระค่าธรรมเนียมคลังประจำปีตามที่กำหนดในกฎกระทรวง และทำสัญญาประกันและทัณฑ์บนกับกรมศุลกากร โดยวางหนังสือค้ำประกันของธนาคารจำนวนร้อยละ 10 ของค่าภาษีอากรวัตถุดิบคงเหลือแต่ละงวดบัญชี แต่ไม่เกิน 1 ล้านบาท ภายในเวลาที่กำหนดไว้ตามหนังสือแจ้งจากกรมศุลกากร มิฉะนั้นจะถือว่าสละสิทธิการขอจัดตั้งคลังฯ

การทำสัญญาประกันและทัณฑ์บน และการวางค้ำประกัน

ผู้ที่ได้รับการอนุมัติให้จัดตั้งคลังสินค้าทัณฑ์บนประเภทโรงผลิตสินค้า จะต้องมาทำสัญญาประกันและทัณฑ์บน โดยมีหนังสือค้ำประกันของธนาคารวางไว้เป็นการค้ำประกันความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นแก่กรมศุลกากร และเพื่อผูกพันให้ปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับที่กรมศุลกากรกำหนดขึ้น โดยวงเงินแห่งความรับผิดชอบตามสัญญาค้ำประกันของธนาคาร ให้มีจำนวนร้อยละ 10 ของค่าภาษีอากรวัตถุดิบคงเหลือในแต่ละงวดบัญชีแต่ไม่เกิน 1 ล้านบาท หรือตามแต่กรมศุลกากรจะเห็นสมควร โดยคำนึงถึงค่าภาษีอากรที่อาจต้องเรียกเก็บและพฤติกรรมแวดล้อมอื่น ๆ วงเงินค้ำประกันดังกล่าวนี้ กรมศุลกากรมีอำนาจสั่งเปลี่ยนแปลงให้เพิ่มขึ้นหรือลดลงภายหลังได้ ในบางกรณีที่กรมศุลกากรสั่งเพิ่มวงเงินค้ำประกัน ให้ผู้ที่ได้รับการอนุมัตินำหนังสือค้ำประกันของธนาคารมาวางเพิ่มเติมให้ครบถ้วนภายใน 15 วัน นับแต่วันที่ได้รับแจ้งเรื่องจากกรมศุลกากร

ในกรณีที่คลังสินค้าทัณฑ์บนประเภทโรงผลิตสินค้าได้ดำเนินการมาแล้วไม่น้อยกว่า 3 ปี และผู้ได้รับอนุมัติจัดตั้งคลังสินค้าทัณฑ์บน ได้ยื่นคำร้องขอผ่อนผันการวางค้ำประกันให้หน่วยงานตรวจสอบคลังสินค้าทัณฑ์บนพิจารณา และตรวจสอบผลการดำเนินงานจากงบการเงินตามกำหนดของกระทรวงพาณิชย์ ซึ่งผู้ตรวจสอบบัญชีได้มีการรับรองว่าเป็นกิจการที่มีกำไรย้อนหลัง 3 ปีบัญชีติดต่อกันและไม่มียอดขาดทุนสะสม พร้อมเสนอความเห็นต่อผู้อำนวยการสำนักงานศุลกากรหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายพิจารณาอนุมัติโดยไม่ต้องวางหนังสือค้ำประกันของธนาคาร

กรณีคลังสินค้าทัณฑ์บนประเภทโรงผลิตสินค้าได้ดำเนินการมาแล้วไม่น้อยกว่า 3 ปี หากมีความประสงค์ที่จะเปลี่ยนแปลงหลักทรัพย์ ในการค้ำประกันด้วยหนังสือค้ำประกันของธนาคารเป็นหลักทรัพย์อย่างอื่น เช่น พันธบัตรรัฐบาล สลากออมสิน บัญชีเงินฝากธนาคาร เป็นต้น ให้ยื่นคำร้องต่อหน่วยงานตรวจสอบคลังสินค้าทัณฑ์บนเพื่อพิจารณาดำเนินการ

อัตราค่าธรรมเนียมสำหรับคลังสินค้าทัณฑ์บนประเภทโรงผลิตสินค้า

ผู้ได้รับอนุมัติให้จัดตั้งจะต้องชำระค่าธรรมเนียมประจำปี โดยมี อัตราค่าธรรมเนียม 10,000 บาทต่อปี ค่าธรรมเนียมประจำปีจะสิ้นสุดในวันที่ 31 ธันวาคม ของทุกๆ ปี และจะต้องชำระค่าธรรมเนียมประจำปีของปีถัดไปก่อนวันที่ 31 ธันวาคมของปีปัจจุบัน การตรวจสอบคุณสมบัติของคลังสินค้าทัณฑ์บนประเภทโรงผลิตสินค้าหลังจากการอนุมัติให้จัดตั้ง

กรมศุลกากรจะทำการตรวจสอบคุณสมบัติของผู้ขอจัดตั้ง การปฏิบัติตามเงื่อนไขต่าง ๆ ที่ให้ไว้กับกรมศุลกากรและการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงคุณสมบัติหรือเงื่อนไขต่าง ๆ ให้เป็นไปตามประกาศ คำสั่งหรือเงื่อนไขต่าง ๆ ที่กรมศุลกากรเปลี่ยนแปลงหรือกำหนดขึ้นใหม่และประวัติการกระทำผิดผิด ทุก ๆ 3 ปี นับตั้งแต่วันที่ลงนามในสัญญาประกันและทัณฑ์บน เพื่อพิจารณาถึงความเหมาะสมในการให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีอากรต่อไป

ในกรณีที่ผู้ได้รับอนุมัติให้จัดตั้งไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ และเงื่อนไขในการจัดตั้งคลังสินค้าทัณฑ์บนประเภทโรงผลิตสินค้าข้อใดข้อหนึ่ง และกรมศุลกากรได้แจ้งข้อบกพร่องให้ทราบเป็นลายลักษณ์อักษรแล้ว แต่ผู้ได้รับอนุมัติจัดตั้งไม่ดำเนินการแก้ไขข้อบกพร่องดังกล่าวภายในเวลาที่กรมศุลกากรกำหนด กรมศุลกากรมีสิทธิยกเลิกการอนุมัติจัดตั้งคลังและบังคับสัญญาประกันทัณฑ์บนและเรียกค่าเสียหาย หรืออาจดำเนินการอย่างอื่นตามที่เห็นสมควรยกเลิกสัญญาและเพิกถอนการอนุมัติการจัดตั้งคลังสินค้าทัณฑ์บนประเภทโรงผลิตสินค้า

(1) กรณีที่กรมศุลกากรเป็นผู้บอกเลิกสัญญาประกัน อธิบดีกรมศุลกากรมีอำนาจที่จะบอกเลิกสัญญาประกันและเพิกถอนการอนุมัติการจัดตั้งคลังสินค้าทัณฑ์บนทุกประเภท เมื่อผู้ให้สัญญากระทำผิดเงื่อนไขใด ๆ ในสัญญานี้ และกรมศุลกากรเห็นว่าหากจะให้ดำเนินการต่อไปอาจจะก่อให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการอธิบดีกรมศุลกากรมีอำนาจที่จะเรียกร้องค่าเสียหายอันเนื่องจากการกระทำผิดเงื่อนไขใด ๆ ในสัญญานี้ตามแต่จะเห็นควร โดยไม่ต้องคำนึงถึงจำนวนเงินที่ผู้ให้สัญญาได้นำหนังสือค้ำประกันของธนาคารมาวางไว้ต่อกรมศุลกากร และผู้ให้สัญญาจะต้องชำระให้ครบถ้วนตามจำนวนที่อธิบดีเรียกร้องภายใน 15 วัน นับแต่วันที่ได้รับแจ้งจากกรมศุลกากร

(2) กรณีที่ผู้ให้สัญญาประสงค์จะบอกเลิกสัญญานี้ ผู้ให้สัญญาจะต้องแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรต่ออธิบดีกรมศุลกากรแต่บรรดาความรับผิดชอบและข้อผูกพันใดๆ ตามข้อสัญญานี้จะสิ้นสุดลงก็ต่อเมื่ออธิบดีกรมศุลกากรได้ยินยอมและเห็นชอบเป็นลายลักษณ์อักษรแล้วเท่านั้น ไม่ว่าสัญญาประกันจะสิ้นสุดลงด้วยเหตุใด ถ้าผู้ให้สัญญาได้กระทำการใด ๆ อันจะเป็นเหตุให้กรมศุลกากรเกิดสิทธิที่จะเรียกร้องให้ผู้ให้สัญญาต้องจ่ายเงินหรือต้องปฏิบัติตามใด ๆ ผู้ให้สัญญาจะต้องจ่ายเงิน หรือปฏิบัติตามดังกล่าวนั้นต่อไปจนครบถ้วนและยอมรับผิดชอบในความเสียหายอันเกิดจากการเพิกเฉยหรือละเว้นที่จะจ่ายเงินหรือปฏิบัติตามดังกล่าวทุกประการตามสัญญาประกันที่ให้ไว้แก่กรมศุลกากร

มาตรการจัดตั้งเขตปลอดอากร (Customs Free Zone) (ส่วนหลักเกณฑ์สิทธิประโยชน์
สำนักสิทธิประโยชน์ทางภาษีอากร กรมศุลกากร, 2550: ออนไลน์)

เขตปลอดอากร (Free Zone)

เขตปลอดอากร หมายถึงเขตพื้นที่ที่มีการกำหนดไว้สำหรับการประกอบกิจการอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือกิจการอื่นที่เป็นประโยชน์แก่การเศรษฐกิจของประเทศ โดยของที่นำเข้าไปในเขตดังกล่าวจะได้รับสิทธิประโยชน์ทางอากรตามที่กฎหมายบัญญัติ

สิทธิประโยชน์

(1) ยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับของที่ได้นำเข้ามาในราชอาณาจักร เพื่อนำเข้าไปในเขตปลอดอากรในกรณี ดังต่อไปนี้

1.1 ของที่เป็นเครื่องจักร อุปกรณ์ เครื่องมือและเครื่องใช้รวมทั้งส่วนประกอบของของดังกล่าวที่จำเป็นต้องใช้ในการประกอบอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือกิจการอื่นใดที่เป็นประโยชน์แก่การเศรษฐกิจของประเทศ ตามที่อธิบดีอนุมัติ

1.2 ของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรและนำเข้าไปในเขตปลอดอากร สำหรับใช้ในการประกอบอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือกิจการอื่นใดที่เป็นประโยชน์แก่การเศรษฐกิจของประเทศ

1.3 ของที่ปล่อยออกมาจากเขตปลอดอากรอื่น

(2) ยกเว้นอากรขาออกสำหรับของที่ปล่อยไปจากเขตปลอดอากร เพื่อส่งออกไปยังนอกราชอาณาจักร

(3) ยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มสำหรับการนำสินค้าจากต่างประเทศเข้าไปในเขตปลอดอากร

(4) ใช้อัตราภาษีร้อยละ 0 ในการคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่ม เพื่อสำหรับการนำสินค้าในราชอาณาจักรเข้าไปในเขตปลอดอากร เฉพาะสินค้าที่ต้องเสียอากรขาออกหรือที่ได้รับยกเว้นอากรขาออกตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร

(5) ยกเว้นภาษีสรรพสามิต สำหรับการนำเข้าและการผลิตของที่กระทำในเขตปลอดอากร

(6) ยกเว้นภาษีสุราการปิดแสตมป์และค่าธรรมเนียมตามกฎหมายว่าด้วยสุรากฎหมายยาสูบ และกฎหมายว่าด้วยไฟ สำหรับการนำเข้าและการผลิตที่กระทำในเขตปลอดอากร

(7) การนำของเข้ามาในราชอาณาจักรหรือการนำวัตถุดิบภายในราชอาณาจักรเข้าไปในเขตปลอดอากรเพื่อผลิต ผสม ประกอบบรรจุ หรือดำเนินการอื่นใดกับของนั้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งออกไปนอกราชอาณาจักร ให้ของนั้นได้รับการยกเว้น ไม่อยู่ภายในบังคับของกฎหมายในส่วนที่เกี่ยวกับการควบคุมมาตรฐานหรือคุณภาพการประทับตราหรือเครื่องหมายใด ๆ แก่ของนั้น

(8) ของใดที่มีกฎหมายบัญญัติให้ได้รับยกเว้น หรือคืนเงินอากรเมื่อส่งออกไปนอกราชอาณาจักร หากนำของนั้นเข้าไปในเขตปลอดอากรให้ได้รับยกเว้นหรือคืนเงินอากรโดยให้ถือว่าของนั้นได้ส่งออกไปนอกราชอาณาจักรในเวลาที่น่าจะเช่นนั้นเข้าไปในเขต ปลอดอากร

(9) การนำของออกจากเขตปลอดอากรเพื่อใช้หรือจำหน่ายภายในราชอาณาจักร หรือเพื่อโอนเข้าไปในคลังสินค้าทัณฑ์บน หรือจำหน่ายให้แก่ผู้นำของเข้าตามมาตรา 19 ทวิ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ 9) พ.ศ.2482 หรือผู้มีสิทธิได้รับยกเว้นอากรตามกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราศุลกากรหรือกฎหมายอื่น ให้ถือว่าเป็นการนำเข้าภายในราชอาณาจักรหรือนำเข้าสำเร็จในเวลาที่น่าจะเช่นนั้นออกจากเขตปลอดอากร

(10) การนำของในเขตปลอดอากรไปใช้เพื่อการบริโภค หรือเพื่อประโยชน์อย่างอื่น นอกเหนือจากวัตถุประสงค์ในการจัดตั้งเขตปลอดอากร ให้ถือว่าเป็นการนำของออกจากเขตปลอดอากรเพื่อใช้หรือจำหน่ายภายในราชอาณาจักรดังกล่าวในข้อ (9) เว้นแต่จะเป็นการกำจัดหรือทำลายเศษวัสดุ ของที่เสียหาย ของที่ใช้ไม่ได้หรือของที่ไม่ได้ใช้ ซึ่งอยู่ภายในเขตปลอดอากรโดยได้รับอนุญาตจากอธิบดี

(11) ของที่ปล่อยจากเขตปลอดอากรเพื่อนำเข้ามาในราชอาณาจักร ให้คำนวณค่าภาษีตามสภาพของราคาของและพิกัดอัตราศุลกากร ที่เป็นอยู่ในเวลาซึ่งได้ปล่อยของเช่นนั้นออกไปจากเขตปลอดอากรแต่ในกรณีที่ได้นำของที่มีอยู่ในราชอาณาจักรเข้าไปในเขตปลอดอากร โดยของที่นำเข้าไปนั้นไม่มีสิทธิได้รับคืนหรือยกเว้นอากรไม่ต้องนำราคาของดังกล่าวมาคำนวณค่าภาษี

หลักเกณฑ์และเงื่อนไขการจัดตั้งเขตปลอดอากร

(1) สถานที่ที่ขอจัดตั้งเขตปลอดอากรต้องอยู่ในบริเวณที่อธิบดีกรมศุลกากรเห็นว่ามีความเหมาะสมและมีพื้นที่ต่อเนื่องกัน และเป็นพื้นที่ที่กรมศุลกากรสามารถควบคุมการในการใช้สิทธิประโยชน์ทางภาษีอากรได้ โดยมีขนาดและสถานที่เหมาะสมกับประเภทกิจการ

1.1 กรณีสถานที่จัดตั้งเขตปลอดอากร เฉพาะเพื่อประกอบการอุตสาหกรรมต้องเป็น

- ผู้ที่ได้รับอนุมัติจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม ให้เป็นผู้ประกอบการเขตประกอบการอุตสาหกรรม หรือ
- ผู้ที่ได้รับอนุมัติจากกรมโรงงานอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม ให้เป็นเขตชุมชนอุตสาหกรรมประเภทอาคารโรงงานเอกเทศ หรือ
- ผู้ที่ได้รับอนุญาตจากการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ให้ใช้พื้นที่ในเขตอุตสาหกรรมทั่วไป หรือ
- ผู้ที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนจากสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน

สำหรับกิจการเขตอุตสาหกรรม หรือกิจการเขตอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์หรือกิจการเขตอุตสาหกรรม
อัญมณีและเครื่องประดับ หรือ

- ผู้ที่ได้รับอนุญาตให้ประกอบอุตสาหกรรมอื่นใด ที่เป็นประโยชน์กับเศรษฐกิจ
ของประเทศตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

1.2 กรณีการจัดตั้งเขตปลอดอากรเพื่อการพาณิชย์กรรม ต้องเป็นกิจการที่เกี่ยวข้องกับ
การนำเข้า/ ส่งออก ได้แก่

- การค้าหรือการบริการหรือการขนส่งระหว่างประเทศ
- การกระจายสินค้า คลังสินค้า การซื้อมาและขายไปหรือศูนย์กระจายสินค้า
ระหว่างประเทศ
- การแสดงสินค้าหรือนิทรรศการ การประชุมระหว่างประเทศ
- การซ่อมหรืองานด้านวิศวกรรม การตรวจสอบวิเคราะห์ และรับรองคุณภาพของ
ผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมหรือผลผลิตทางเกษตรกรรม
- กิจการอื่นที่อธิบดีเห็นว่าเป็นประโยชน์แก่การเศรษฐกิจของประเทศ ทั้งนี้เขต
ปลอดอากรหนึ่งอาจเป็นเขตปลอดอากรเพื่อการประกอบอุตสาหกรรม หรือเพื่อการพาณิชย์กรรม
หรือเพื่อกิจการอื่นที่เป็นประโยชน์แก่การเศรษฐกิจของประเทศอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือหลายอย่าง
ในเขตเดียวกันก็ได้

(2) การจัดตั้งเขตปลอดอากร จะต้องไม่เป็นการจัดตั้งเพื่อประโยชน์ของผู้ประกอบกิจการ
ในเขตปลอดอากรเพียงราย เดียวหรือรายใดรายหนึ่ง โดยเฉพาะ

(3) เขตปลอดอากรต้องมีประตูเข้า-ออก และรั้วที่มั่นคงแข็งแรง เว้นแต่โดยสภาพของ
กิจการไม่จำเป็นต้องมีรั้ว หรือโดยสภาพแวดล้อมสามารถใช้สิ่งอื่นทดแทนรั้วได้

(4) ผู้ขอจัดตั้งเขตปลอดอากรต้องจัดให้มีสาธารณูปโภค ระบบควบคุมกำจัดมลพิษและ
รักษาสิ่งแวดล้อม สิ่งอำนวยความสะดวกและบริการที่จำเป็น และห้ามมิให้จัดตั้งที่อยู่อาศัยในเขต
ปลอดอากร

(5) ผู้ขอจัดตั้งเขตปลอดอากรต้องจัดให้มีสถานที่ อาคาร สิ่งก่อสร้าง เครื่องมือ เครื่องใช้
อุปกรณ์สำนักงานดังนี้

- สถานที่อันควรสำหรับเป็นที่ทำการสำนักงานศุลกากร ซึ่งตั้งอยู่ในบริเวณที่มีความ
เหมาะสม โดยจัดให้มีอุปกรณ์สำนักงานและเครื่องคอมพิวเตอร์เพื่อเชื่อมโยงกับระบบคอมพิวเตอร์
สำหรับการบริหารสิทธิประโยชน์ทางภาษีอากร และมีการจัดระบบแลกเปลี่ยนข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์
(Electronic Data Interchange: EDI) และการจัดวางระบบสายสัญญาณสื่อสารที่ดีและมีประสิทธิภาพ
เพื่อใช้ในการควบคุมการรับมอบ-ส่งมอบ การขนย้าย การเก็บรักษา การควบคุมและตรวจปล่อย

สินค้าด้วยระบบรหัสแถบเส้น (Bar Code System) หรือระบบควบคุมที่ทันสมัยอย่างอื่นตามที่กรมศุลกากรกำหนด และเครื่องคอมพิวเตอร์ที่มีระบบควบคุมสินค้าของผู้ประกอบกิจการภายในเขตปลอดอากรตามมาตรฐานที่กรมศุลกากรกำหนดและอุปกรณ์เครื่องใช้ในสำนักงานเท่าที่จำเป็น

- สถานที่ตรวจของเข้า - ออกอยู่ในบริเวณเดียวกัน หรือบริเวณใกล้เคียงกับสำนักงานศุลกากรที่มีพื้นที่กว้างขวางเพียงพอกับการปฏิบัติงาน พร้อมทั้งต้องมีการจัดให้มีเครื่องมือเครื่องใช้สำหรับการตรวจสินค้าของเจ้าหน้าที่ ตามที่กรมศุลกากรกำหนด

- สถานีตรวจสอบ (Checking Post) ตั้งอยู่ในบริเวณที่เหมาะสม แยกช่องทางเข้าและออกซึ่งแต่ละช่องทางเข้า - ออก ความกว้างไม่น้อยกว่าช่องทางละ 3 เมตร และมีเครื่องขังน้ำหนักอิเล็กทรอนิกส์ประจำบริเวณช่องทางเข้า - ออก ที่เชื่อมโยงกับระบบคอมพิวเตอร์ได้ และมีบริเวณสถานที่จอดรถยนต์เพื่อตรวจยานพาหนะและสินค้าชั่วคราว และจัดหาเครื่องอำนวยความสะดวกเครื่องมือเครื่องใช้ที่ทันสมัยและจำเป็น เพื่อใช้ในการปฏิบัติงานและการควบคุม เช่น โทรทัศน์วงจรปิด (CCTV) ที่มีความสามารถในการบันทึกภาพเหตุการณ์ บุคคล หมายเลขทะเบียนยานพาหนะหมายเลขตู้คอนเทนเนอร์ และหรือสิ่งของที่ผ่านเข้า - ออก และเปิดตรวจสอบข้อมูลภาพถ่ายหลังได้ไม่น้อยกว่า 60 วัน และการจัดให้มีเครื่องคอมพิวเตอร์ที่เชื่อมโยงกับระบบแลกเปลี่ยนข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Data Interchange: EDI) ของกรมศุลกากรเป็นต้น ทั้งนี้ตามความจำเป็นตามที่กรมศุลกากรกำหนด

- สถานที่อื่นควรสำหรับเป็นที่พักอาศัยของเจ้าหน้าที่ศุลกากร ซึ่งอยู่นอกเขตปลอดอากร โดยอาจอยู่ในบริเวณเดียวกันหรือใกล้เคียงกับสำนักงานศุลกากรตามความเหมาะสม

(6) ผู้ได้รับอนุมัติจัดตั้งเขตปลอดอากรต้องดูแลรักษาสถานที่ ระบบ และอุปกรณ์ต่างๆ ที่ได้จัดให้มีไว้ใช้ดังกล่าวข้างต้น และจะต้องดูแลข้อมูลคอมพิวเตอร์ให้อยู่ในสภาพเรียบร้อย พร้อมทั้งจะให้เจ้าหน้าที่ศุลกากรตรวจสอบตลอดเวลา รวมถึงการแก้ไขปรับปรุง การพัฒนาระบบ และจัดหาเพิ่มเติมตามที่กรมศุลกากรกำหนด

(7) ผู้ได้รับอนุมัติจัดตั้งเขตปลอดอากรต้องไม่นำที่ดิน อสังหาริมทรัพย์ ส่วนควบและอุปกรณ์ซึ่งใช้เป็นระบบสาธารณูปโภคหรือที่ดินที่ใช้เพื่อบริการสาธารณะ และเครื่องมือเครื่องใช้ อุปกรณ์สำนักงานและสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ไปใช้เป็นหลักประกันหนี้หรือก่อให้เกิดภาระผูกพันไม่ว่าโดยทางตรงหรือโดยทางอ้อม

(8) ผู้ได้รับอนุมัติจัดตั้งเขตปลอดอากรต้องดำเนินการจัดทำสัญญาประกันและทัณฑ์บน เพื่อประกันความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นแก่กรมศุลกากร และเพื่อผูกพันให้ปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับที่กรมศุลกากรกำหนดและต้องชำระค่าธรรมเนียมสำหรับเขตปลอดอากร ตามที่รัฐมนตรีกำหนดในกฎกระทรวง

(9) ผู้ได้รับอนุมัติจัดตั้งเขตปลอดอากรต้องปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบ คำสั่งและประกาศ กรมศุลกากรไม่ว่าจะเป็นกฎหมาย ระเบียบ คำสั่ง และประกาศกรมศุลกากรที่ใช้บังคับอยู่แล้ว หรือที่จะออกใช้บังคับต่อไปในภายหน้า

คุณสมบัติของผู้ขอจัดตั้งเขตปลอดอากร

(1) เป็นรัฐวิสาหกิจหรือบริษัทมหาชนจำกัด ซึ่งมีการจัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติบริษัทมหาชนจำกัด พ.ศ. 2535 หรือบริษัท จำกัดตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เฉพาะกรณีที่เป็นบริษัทจำกัดตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และประสงค์ที่จะขอจัดตั้งเขตปลอดอากรในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร นนทบุรี ปทุมธานี นครปฐม สมุทรปราการ สมุทรสาคร และฉะเชิงเทรา จะต้องมีทุนจดทะเบียนชำระแล้วไม่ต่ำกว่า 20 ล้านบาท ในเขตพื้นที่อื่นจะต้องมีทุนจดทะเบียนที่ชำระแล้วไม่ต่ำกว่า 10 ล้านบาท หรือมีทุนจดทะเบียนชำระแล้วในจำนวนที่อธิบดีเห็นว่าเหมาะสมกับประเภทของกิจการและเป็นกิจการที่มีฐานะทางการเงินมั่นคง

(2) เป็นกิจการที่มีฐานะทางการเงินมั่นคง

(3) เป็นผู้มีการมสิทธิ์หรือสิทธิครอบครอง หรือเป็นผู้มีสิทธิบริหารจัดการในที่ดินหรือพื้นที่ที่ขอจัดตั้ง

(4) ต้องไม่เคยมีประวัติการกระทำความผิดอย่างร้ายแรง ตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรและกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องกับการศุลกากรย้อนหลัง 3 ปี นับแต่วันยื่นคำขอ

เอกสารที่ใช้ประกอบการยื่นคำขอจัดตั้งเขตปลอดอากร

(1) คำขอจัดตั้งเขตปลอดอากร

(2) สำเนาใบสำคัญแสดงการจดทะเบียนนิติบุคคล

(3) สำเนาหนังสือรับรองการจดทะเบียนและบัญชีรายชื่อผู้ถือหุ้นที่ออกให้ไม่เกิน 6 เดือน ก่อนวันยื่นคำขอ

(4) สำเนาใบทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม (ภพ.20)

(5) งบการเงินที่ได้รับการรับรองจากผู้ตรวจสอบบัญชีรับอนุญาตย้อนหลัง 3 ปี

(6) สำเนาโฉนดที่ดิน หรือสำเนาหนังสือแสดงสิทธิในที่ดิน หรือหนังสืออนุญาตให้มีสิทธิในการบริหารจัดการในที่ดินหรือพื้นที่ที่ขอจัดตั้ง

(7) แผนที่โดยสังเขป แบบแปลนแผนผังของสถานที่ที่ขอจัดตั้ง และสิ่งปลูกสร้างขนาดไม่ต่ำกว่า 40 x 60 ซม.

(8) หนังสือรับรองการก่อสร้าง และการจัดหาเครื่องมือ เครื่องใช้ อุปกรณ์สำนักงาน สิ่งอำนวยความสะดวก และสาธารณูปโภคที่จำเป็น เพื่อให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไข รวมทั้งกำหนดขั้นตอนและระยะเวลาในการดำเนินโครงการตั้งแต่เริ่มต้นจนพร้อมที่จะเปิดดำเนินการ

(9) กรณีที่ผู้ขอจัดตั้งเขตปลอดอากรเพื่อประกอบการอุตสาหกรรมให้ยื่น

- สำเนาหนังสืออนุญาตให้เป็นเขตประกอบอุตสาหกรรม หรือให้เป็นเขตพื้นที่อุตสาหกรรมประเภทอาคารโรงงานเอกเทศจากกระทรวงอุตสาหกรรม หรือ
- สำเนาหนังสืออนุญาตจากการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ให้ใช้พื้นที่ในเขตอุตสาหกรรมทั่วไป หรือ
- สำเนาหนังสือส่งเสริมการลงทุนจากคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน สำหรับกิจการเขตอุตสาหกรรม หรือกิจการเขตอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์ หรือกิจการเขตอุตสาหกรรม อัญมณีและเครื่องประดับ หรือ
- สำเนาหนังสืออนุญาตหรือหนังสือรับรองสำหรับอุตสาหกรรมอื่นใด ที่จะเป็นประโยชน์แก่การเศรษฐกิจของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
- ในกรณีที่พื้นที่ที่ขอจัดตั้งมีผู้ประกอบการอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือกิจการอื่นใดที่เป็นประโยชน์แก่การเศรษฐกิจของประเทศอยู่ก่อนแล้ว ให้แสดงหนังสืออนุญาตหรือหนังสือรับรองให้ประกอบการตามที่ได้รับอนุญาตจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

(10) รายละเอียดโครงการจัดตั้งเขตปลอดอากร อย่างละ 2 ชุด

10.1 โครงการดำเนินงาน วัตถุประสงค์ ประเภทของกิจการ หรือประเภทของอุตสาหกรรมที่จะเข้ามาดำเนินการในเขตปลอดอากร

10.2 แผนงาน แผนการบริหารจัดการ ระยะเวลาที่ใช้ดำเนินการจัดสร้างสิ่งปลูกสร้างสาธารณูปโภคและสิ่งอำนวยความสะดวกอื่นๆ และกำหนดระยะเวลาการพัฒนาโครงการ ตั้งแต่เริ่มต้นจนแล้วเสร็จ

10.3 แผนการเงิน แหล่งเงินทุน และขนาดของการลงทุน

10.4 แผนการขาย ให้เช่า ให้เช่าซื้อ หรือการใช้สิทธิครอบครองสังหาริมทรัพย์ หรือสังหาริมทรัพย์เพื่อใช้สิทธิประโยชน์ทางภาษีอากร

10.5 แผนการดูแลรักษาสาธารณูปโภค และบริการสาธารณะหรือข้อเสนอเกี่ยวกับการจัดตั้งกองทุนเพื่อบำรุงรักษา ซ่อมแซม และเสริมสร้างระบบสาธารณูปโภคและสิ่งอำนวยความสะดวก

10.6 โครงการที่จะขยายได้ในอนาคต (ถ้ามี)

10.7 อื่นๆ เช่น ผลที่จะเกิดจากการดำเนินการที่เป็นประโยชน์แก่การเศรษฐกิจของประเทศ มาตรการป้องกันความปลอดภัยในชีวิต ทรัพย์สิน สิ่งแวดล้อมและมาตรการกำจัดมลภาวะ และรักษาสีสิ่งแวดล้อม เป็นต้น

การดำเนินการขอจัดตั้งเขตปลอดอากร

(1) ผู้ขอจัดตั้งเขตปลอดอากรต้องยื่นคำขอเป็นลายลักษณ์อักษร พร้อมเอกสารประกอบตามแบบที่กรมศุลกากรกำหนด ณ ส่วนหลักเกณฑ์สิทธิประโยชน์สำนักสิทธิประโยชน์ทางภาษีอากรกรมศุลกากร โดยจะต้องกำหนดวัตถุประสงค์และประเภทกิจการที่จะดำเนินการในเขตปลอดอากรพร้อมทั้งแผนงานและระยะเวลาของโครงการรวมทั้งแหล่งเงินทุน

(2) กรมศุลกากรจะตรวจสอบคำขอจัดตั้งและเอกสารประกอบในเบื้องต้น หากคำขอจัดตั้งรายละเอียดโครงการและเอกสารประกอบถูกต้องครบถ้วน กรมศุลกากรจะมีการรับคำขอจัดตั้งไว้พิจารณาและนัดหมายให้ผู้ยื่นคำขอจัดตั้งนำเจ้าหน้าที่ศุลกากรไปตรวจสอบสถานที่ที่ขอจัดตั้งภายในกำหนด 7 วัน นับแต่วันที่ได้รับคำขอจัดตั้ง

(3) กรมศุลกากรจะพิจารณาคำขอจัดตั้ง รายละเอียดโครงการและเอกสารประกอบรวมถึงผลการตรวจสอบสถานที่และความเหมาะสมด้านอื่นๆ ในกรณีที่เอกสารและรายละเอียดถูกต้องครบถ้วน กรมศุลกากรจะพิจารณาให้แล้วเสร็จภายในกำหนดระยะเวลา 15 วัน นับแต่วันที่ได้ตรวจสอบสถานที่ หากพ้นกำหนดและกรมศุลกากรไม่มีหนังสือแจ้งผลการพิจารณาหรือแจ้งเหตุขัดข้องประการใด ให้พึงถือว่ากรมศุลกากรได้อนุมัติให้จัดตั้งเขตปลอดอากรโดยปริยาย

(4) ในกรณีที่กรมศุลกากรไม่เห็นชอบหรือไม่อนุญาตให้จัดตั้งเขตปลอดอากร ผู้ขอจัดตั้งเขตปลอดอากรมีสิทธิอุทธรณ์ต่อกรมศุลกากร โดยทำเป็นหนังสือระบุข้อโต้แย้ง ข้อเท็จจริง และข้อกฎหมายอ้างอิงยื่นต่อสำนักงานเลขานุการกรม ภายในกำหนดระยะเวลา 15 วัน นับแต่วันที่ได้รับคำสั่งกรมศุลกากร ซึ่งกรมศุลกากรจะได้วินิจฉัยให้แล้วเสร็จภายในกำหนด 30 วัน นับแต่วันที่ได้รับอุทธรณ์ หากกรมศุลกากรมิได้วินิจฉัยให้แล้วเสร็จภายในกำหนดเวลาดังกล่าว ให้ถือว่ากรมศุลกากรได้เห็นชอบหรือได้อนุมัติให้จัดตั้งเขตปลอดอากร และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของกรมศุลกากรให้ถือเป็นที่สุด กรณีมีผู้ประกอบการในสถานที่ที่ขอจัดตั้งเขตปลอดอากรอยู่ก่อนแล้ว จะมีการพิจารณาตรวจสอบคำขอของผู้ประกอบกิจการในเขตปลอดอากรไปในคราวเดียวกันก็ได้

(5) เมื่อกรมศุลกากรได้อนุมัติให้จัดตั้งเขตปลอดอากรแล้ว

5.1 ผู้ได้รับอนุมัติจัดตั้งเขตปลอดอากรจะต้องทำสัญญาประกันและทัณฑ์บนเพื่อประกันความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นแก่กรมศุลกากร และเพื่อผูกพันให้ปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับที่กรมศุลกากรกำหนดตามแบบแนบท้ายประกาศนี้ภายในกำหนด 15 วัน นับแต่วันที่อนุมัติ พร้อมทั้งชำระค่าธรรมเนียมสำหรับเขตปลอดอากรตามที่รัฐมนตรีกำหนดโดยกฎกระทรวง

5.2 ผู้ได้รับอนุมัติจัดตั้งเขตปลอดอากร จะต้องวางหนังสือค้ำประกันของธนาคารเพื่อค้ำประกันความรับผิดชอบในค่าภาษีอากร ภาระติดพัน ค่าเสียหายอื่นใดตามสัญญาประกันและทัณฑ์บน โดยกรณีพื้นที่ที่ขอจัดตั้งอยู่ในเขต กรุงเทพมหานคร นนทบุรี ปทุมธานี นครปฐม

สมุทรปราการ สมุทรสาคร และ ฉะเชิงเทรา จะต้องวางหนังสือค้ำประกันของธนาคารในวงเงิน 5 ล้านบาท ส่วนในเขตพื้นที่อื่นจะต้องวางหนังสือค้ำประกันของธนาคารในวงเงิน 2 ล้านบาท

5.3 เมื่อผู้ได้รับอนุมัติจัดตั้งเขตปลอดอากร ได้ดำเนินการจัดทำสัญญาประกันและทัณฑ์บนและชำระค่าธรรมเนียมประจำปี และวางหลักประกันเรียบร้อยแล้ว กรมศุลกากรจะออกใบอนุญาตเป็นผู้จัดตั้งเขตปลอดอากรให้ผู้จัดตั้งเขตปลอดอากรใช้เป็นหลักฐานในการดำเนินการต่อไป

(6) เมื่อผู้ได้รับอนุมัติจัดตั้งเขตปลอดอากรดำเนินการก่อสร้างอาคาร สถานที่ สิ่งปลูกสร้าง จัดหาอุปกรณ์ เครื่องมือเครื่องใช้ สิ่งอำนวยความสะดวกอื่นๆ รวมทั้งจัดการเรื่องสาธารณูปโภคที่จำเป็นในการประกอบกิจการเขตปลอดอากร แล้วเสร็จตามหลักเกณฑ์เงื่อนไขที่กรมศุลกากรกำหนด และตามคำขอจัดตั้งฯ รวมทั้งเอกสารประกอบและพร้อมที่จะเปิดดำเนินการ ให้มีหนังสือแจ้งให้ส่วนหลักเกณฑ์สิทธิประโยชน์ สำนักสิทธิประโยชน์ทางภาษีอากร กรมศุลกากร เพื่อนัดหมายเจ้าหน้าที่ไปทำการตรวจสอบความพร้อมของสถานที่ที่ขอเปิดดำเนินการ หากพบว่าเป็นไปตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่ให้ไว้ กรมศุลกากรจะอนุมัติให้เปิดดำเนินการ และออกประกาศกรมศุลกากร เรื่องการเปิดดำเนินการเขตปลอดอากรให้ทราบทั่วกัน พร้อมคืนหนังสือค้ำประกันของธนาคารที่ผู้ได้รับอนุมัติจัดตั้งฯ ได้วางค้ำประกันไว้

(7) หากผู้ขอจัดตั้งไม่สามารถดำเนินการตามหนังสือรับรองการก่อสร้างฯ ให้พร้อมที่จะเปิดดำเนินการและแล้วเสร็จภายในกำหนดเวลาที่กำหนดไว้ในหนังสือรับรองการก่อสร้าง กรมศุลกากรจะเรียกหลักประกันเพิ่มเติมให้ค้ำค่าภาษีอากรที่อาจพึงต้องชำระ และ/หรือบັงคับที่จะเรียกค่าเสียหายตามสัญญาประกันและทัณฑ์บน แต่หากผู้ขอจัดตั้งได้ยื่นคำร้องขอขยายเวลาออกไปโดยมีเหตุผลอันสมควร กรมศุลกากรอาจพิจารณาขยายเวลาออกไปก็ได้ แต่ต้องไม่เกิน 1 ปี นับจากวันที่ครบกำหนด

คุณสมบัติของผู้ประกอบกิจการในเขตปลอดอากร

(1) เป็นนิติบุคคลตามกฎหมาย และมีฐานะการเงินมั่นคง เป็นผู้มีกรรมสิทธิ์หรือสิทธิครอบครองในที่ดิน หรือพื้นที่ที่ขอประกอบกิจการในเขตปลอดอากร กรณีที่ไม่เป็นนิติบุคคลตามกฎหมาย ให้ยื่นคำร้องขอผ่อนผันพร้อมคำร้องขอประกอบกิจการต่ออธิบดี ซึ่งอธิบดีหรือผู้ที่อธิบดีมอบหมายจะพิจารณาอนุมัติผ่อนผันให้ตามความจำเป็นและเหมาะสม

(2) ได้รับความยินยอมจากผู้ได้รับอนุมัติให้จัดตั้งเขตปลอดอากร

(3) ผู้ประกอบกิจการในเขตปลอดอากรต้องดำเนินการที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการจัดตั้งเขตปลอดอากร หรือกิจการอื่นใดที่อธิบดีหรือผู้ที่อธิบดีมอบหมายเห็นว่าเป็นประโยชน์ต่อการเศรษฐกิจของประเทศ

(4) ต้องไม่เคยมีประวัติการกระทำความผิดอย่างร้ายแรงตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร และกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องกับการศุลกากรย้อนหลัง 3 ปี นับแต่วันยื่นคำขอ

หลักเกณฑ์และเงื่อนไขการประกอบกิจการในเขตปลอดอากร

(1) ผู้ที่ได้รับการอนุมัติให้เป็นผู้ประกอบกิจการในเขตปลอดอากร ต้องจัดให้มีเครื่องมือเครื่องใช้และอุปกรณ์สำนักงานรวมถึงเครื่องคอมพิวเตอร์ มีระบบควบคุมบัญชีแบบอิเล็กทรอนิกส์ (Inventory Control) เกี่ยวกับการนำเข้า - ส่งออก ของคงเหลือในสถานประกอบกิจการในเขตปลอดอากรที่สามารถเชื่อมโยงกับระบบคอมพิวเตอร์สำหรับการบริหารสิทธิประโยชน์ทางภาษีอากร และระบบแลกเปลี่ยนข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Data Interchange : EDI) อุปกรณ์ระบบรหัสแถบเส้น (Bar Code System) หรือระบบควบคุมที่ทันสมัยอย่างอื่นตามที่กรมศุลกากรกำหนด และต้องดูแลข้อมูลคอมพิวเตอร์ให้อยู่ในสภาพที่ถูกต้องเรียบร้อย พร้อมทั้งจะให้เจ้าหน้าที่ศุลกากรตรวจสอบได้ตลอดเวลา

(2) ผู้ที่ได้รับการอนุมัติให้เป็นผู้ประกอบกิจการในเขตปลอดอากรต้องดูแลรักษาระบบ และอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ได้จัดให้มีไว้ใช้ดังกล่าวข้างต้น รวมตลอดถึงการแก้ไขปรับปรุงการพัฒนาระบบ และจัดหาเพิ่มเติมตามที่กรมศุลกากรกำหนด

(3) ผู้ที่ได้รับการอนุมัติให้เป็นผู้ประกอบกิจการในเขตปลอดอากรต้องรับผิดชอบที่จะชดเชยค่าสินไหมทดแทนและค่าเสียหายใด ๆ ทั้งปวง สำหรับของที่สูญหายหรือถูกทำลายในระหว่างการเคลื่อนย้ายเข้าไปในหรือออกจากเขตปลอดอากร หรือในขณะที่อยู่ในเขตปลอดอากรจนกว่าจะผ่านการตรวจปล่อยพ้นไปจากอารักขาของพนักงานเจ้าหน้าที่ ไม่ว่าจะเกิดจากการกระทำของบุคคลใด ทั้งที่ได้กระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อ และไม่ว่าจะเกิดขึ้นเพราะเหตุที่ได้ปฏิบัติฝ่าฝืนหรือละเมิดกฎหมายหรือระเบียบข้อบังคับกรมศุลกากร หรือเพราะปฏิบัติผิดเงื่อนไขในสัญญา หรืออุบัติเหตุ เช่น อัคคีภัย โจรกรรม

(4) ผู้ได้รับอนุมัติให้เป็นผู้ประกอบกิจการในเขตปลอดอากรจะต้องอำนวยความสะดวกให้แก่เจ้าหน้าที่ศุลกากรที่มีหน้าที่กำกับดูแล เพื่อปฏิบัติการตามหน้าที่และในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยว่ามีของที่ยังมิได้เสียค่าภาษีอากร หรือของที่หลีกเลี่ยงค่าภาษีอากรหรือของต้องจำกัดหรือต้องห้าม หรือของที่ไม่ได้รับอนุญาตให้นำเข้าไปในเขตปลอดอากร ผู้ประกอบกิจการในเขตปลอดอากรต้องยินยอมให้พนักงานเจ้าหน้าที่เข้าไปในสถานประกอบกิจการ เพื่อสอบถามข้อเท็จจริงหรือเพื่อตรวจสอบเอกสารหรือของใด ๆ ที่เกี่ยวข้อง

(5) ผู้ที่ได้รับการอนุมัติให้เป็นผู้ประกอบกิจการในเขตปลอดอากรจะต้องปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร ระเบียบ คำสั่ง และประกาศกรมศุลกากร ทั้งที่ใช้บังคับอยู่หรือที่จะออกใช้บังคับต่อไปภายหน้า รวมทั้งข้อกำหนดตามสัญญาประกันและทัณฑ์บน โดยเคร่งครัด

เอกสารที่ใช้ประกอบการยื่นคำขอเป็นผู้ประกอบการในเขตปลอดอากร

- (1) คำขอเป็นลายลักษณ์อักษรตามแบบ
- (2) สำเนาใบสำคัญแสดงการจดทะเบียนนิติบุคคล
- (3) สำเนาหนังสือรับรองการจดทะเบียน และบัญชีรายชื่อผู้ถือหุ้นที่ออกให้ไม่เกิน 6 เดือน ก่อนวันยื่นคำขอ
- (4) สำเนาใบทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม (ภพ.20)
- (5) สำเนาหนังสือแสดงกรรมสิทธิ์ หรือสิทธิครอบครองในที่ดินที่ขอประกอบกิจการ
- (6) หนังสือยินยอมจากผู้รับอนุญาตจัดตั้งเขตปลอดอากร
- (7) งบการเงินที่ได้รับการรับรองจากผู้ตรวจสอบบัญชีรับอนุญาตย้อนหลัง 3 ปี หรือผลการดำเนินงานอย่างอื่น

(8) แบบแปลนแผนผังสถานที่ตั้งสถานประกอบการในเขตปลอดอากร

(9) รายละเอียดการขอประกอบกิจการในเขตปลอดอากร

9.1 วัตถุประสงค์

9.2 ประเภทของกิจการ

9.3 แผนงานและกระบวนการผลิต

9.4 แหล่งเงินทุน

กรณีสถานที่ที่จะทำการที่ขอจัดตั้งเขตปลอดอากร มีผู้ประกอบการในเขตดังกล่าวอยู่ก่อนแล้ว ผู้ประกอบการสามารถยื่นคำขอเป็นผู้ประกอบกิจการในเขตปลอดอากรไปในคราวเดียวกัน หรือภายหลังที่ได้รับอนุมัติให้จัดตั้งเขตปลอดอากรแล้วก็ได้

การดำเนินการเป็นผู้ประกอบกิจการในเขตปลอดอากร

(1) ผู้ประสงค์จะยื่นคำขอประกอบกิจการ ในเขตปลอดอากรต้องยื่นคำขอ ณ ส่วนหลักเกณฑ์สิทธิประโยชน์ สำนักงานสิทธิประโยชน์ทางภาษี กรมศุลกากร โดยมีรายละเอียดและเอกสารประกอบ

(2) กรมศุลกากรจะตรวจสอบและพิจารณาคำขอประกอบกิจการในเขตปลอดอากร และจะแจ้งผลการพิจารณาให้ทราบในกำหนด 7 วันนับแต่วันที่รับคำขอและเอกสารถูกต้องครบถ้วน หากพ้นกำหนดเวลาดังกล่าวให้พึงถือว่ากรมศุลกากรได้อนุมัติแล้ว ในกรณีที่กรมศุลกากรไม่เห็นชอบหรือไม่อนุญาตให้เป็นผู้ประกอบกิจการในเขตปลอดอากร ผู้ขอเป็นผู้ประกอบกิจการในเขตปลอดอากรมีสิทธิอุทธรณ์ต่อกรมศุลกากร โดยปฏิบัติเช่นเดียวกับการอุทธรณ์ของผู้จัดตั้งเขตปลอดอากร

(3) เมื่อกรมศุลกากรได้แจ้งผลการพิจารณาอนุมัติแล้วให้ผู้ได้รับอนุมัติมาดำเนินการจัดทำสัญญาประกันและทัณฑ์บนตามแบบ ภายใน 15 วัน นับแต่วันที่อนุมัติเพื่อประกันความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นแก่กรมศุลกากร และเพื่อผูกพันให้ปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับที่กรมศุลกากรกำหนด

(4) เมื่อผู้ที่ได้รับอนุมัติได้ดำเนินการทำสัญญาประกันและทัณฑ์บนเรียบร้อยแล้ว กรมศุลกากรจะออกใบรับรองเป็นผู้ประกอบกิจการในเขตปลอดอากรแก่ผู้ที่ได้รับอนุมัติ เพื่อใช้เป็นหลักฐานในการผ่านพิธีการศุลกากรต่อไป

มาตรการจัดตั้งเขตอุตสาหกรรมส่งออก (Export Processing Zone: EPZ)

(ส่วนหลักเกณฑ์สิทธิประโยชน์ สำนักสิทธิประโยชน์ทางภาษีอากร กรมศุลกากร, 2550: ออนไลน์)

การนิคมอุตสาหกรรม พระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2522 จัดตั้งการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยขึ้นเป็น รัฐวิสาหกิจสังกัดกระทรวงอุตสาหกรรมมีชื่อย่อว่า “กนอ.” มีวัตถุประสงค์ในการจัดตั้งหลายประการ โดยเริ่มจากการจัดหาที่ดินที่เหมาะสมเพื่อจัดตั้งหรือขยายนิคมอุตสาหกรรมหรือเพื่อดำเนินธุรกิจอื่น ที่จะเป็นประโยชน์ดำเนินการปรับปรุงที่ดินเพื่อให้บริการตลอดจนจัดสิ่งอำนวยความสะดวก ในการดำเนินงานรวมทั้งสาธารณูปโภคต่าง ๆ ให้แก่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในเขตนิคมอุตสาหกรรมพื้นที่เขตนิคมอุตสาหกรรมแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะคือ

พื้นที่เขตอุตสาหกรรมทั่วไป อันเป็นเขตพื้นที่ที่กำหนดไว้ สำหรับการประกอบกิจการอุตสาหกรรมและกิจการอื่นที่เป็นประโยชน์หรือเกี่ยวเนื่องกับการประกอบอุตสาหกรรม

พื้นที่เขตอุตสาหกรรมส่งออก อันเป็นเขตพื้นที่ที่กำหนดไว้ สำหรับการประกอบกิจการอุตสาหกรรมการค้าหรือบริการ เพื่อส่งสินค้าออกไปจำหน่ายยังต่างประเทศ และกิจการอื่นที่เป็นประโยชน์ หรือเกี่ยวกับการประกอบอุตสาหกรรมการค้าหรือบริการเพื่อส่งสินค้าออกไปจำหน่ายยังต่างประเทศ

ในปัจจุบันเขตอุตสาหกรรมส่งออก ที่มีสำนักงานศุลกากรตั้งอยู่มี 10 แห่ง ได้แก่

1. นิคมอุตสาหกรรมลาดกระบัง (กรุงเทพฯ)
2. นิคมอุตสาหกรรมบางปู (สมุทรปราการ)
3. นิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ (ลำพูน)
4. นิคมอุตสาหกรรมแหลมฉบัง (ชลบุรี)
5. นิคมอุตสาหกรรมบ่อวิน (ชลบุรี)
6. นิคมอุตสาหกรรมบ้านหว้า (อุษะยา)
7. นิคมอุตสาหกรรมบางปะอิน (อุษะยา)

8. นิคมอุตสาหกรรมแปลงยาว (เกษตรวิสัยดี ฉะเชิงเทรา)

9. นิคมอุตสาหกรรมส่งออกภาคใต้ (สงขลา)

10. นิคมอุตสาหกรรมพิจิตร (พิจิตร)

โดยที่การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ได้มีการให้สิทธิประโยชน์ทางด้านภาษีอากร แก่ผู้ประกอบการในเขตอุตสาหกรรมส่งออกในนิคมอุตสาหกรรม ของการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย กรมศุลกากรซึ่งมีหน้าที่ในการควบคุมดูแลและรับผิดชอบในเรื่องภาษีอากรของรัฐ และเพื่อเป็นการส่งเสริมสนับสนุนการส่งออกแก่ผู้ประกอบการทั้งในเขตอุตสาหกรรมทั่วไป และเขตอุตสาหกรรมส่งออกจึงต้องกำหนดระเบียบที่ปฏิบัติสำหรับการปฏิบัติในเขตนิคมอุตสาหกรรม

พิธีการศุลกากรที่ควรทราบสำหรับผู้ประกอบการในเขตนิคมอุตสาหกรรม

(1) พิธีการศุลกากรในเขตอุตสาหกรรมส่งออก

1.1 ผู้ประกอบการยื่นใบขนสินค้าขาเข้า เพื่อนำของเข้าไปในเขตอุตสาหกรรมส่งออก โดยต้องมีหนังสือรับรองจากการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (กนอ.) เป็นผู้ประกอบการ ในเขตอุตสาหกรรมส่งออกแนบมาด้วยส่วนกรณีเป็นการนำเข้าตามมาตรา 48 แห่ง พ.ร.บ.การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ.2522 ต้องมีหนังสือยกเว้นอากรจากการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยเพิ่มเติมด้วย

1.2 ผู้นำของเข้าซึ่งการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย มีหนังสือรับรองว่าเป็นผู้ประกอบการในนิคมอุตสาหกรรมซึ่งเป็นผู้ดำเนินการขนย้ายสินค้าจะต้องทำหนังสือสัญญาประกันไว้กับกรมศุลกากรตามแบบที่กำหนด และการขนส่งต้องไปตามเส้นทางที่กรมศุลกากรกำหนดด้วย

(2) พิธีการศุลกากรในเขตอุตสาหกรรมทั่วไป ถ้าผู้ประกอบการในเขตอุตสาหกรรมทั่วไป ประสงค์จะปฏิบัติพิธีการ ณ สำนักงานศุลกากรประจำนิคมอุตสาหกรรม ให้ปฏิบัติเช่นเดียวกับพิธีการศุลกากรที่อยู่ในเขตอุตสาหกรรมส่งออก โดยมีหลักฐานที่จะแสดงว่าเป็นผู้ประกอบการเขตอุตสาหกรรมทั่วไปของการนิคมอุตสาหกรรมมาแสดงต่อเจ้าหน้าที่

(3) ความรับผิดชอบในการขนส่งออกจากท่าหรือ ที่นำเข้ามายังนิคมอุตสาหกรรมผู้นำของเข้าจะต้องเป็นผู้รับผิดชอบหากเกิดความเสียหายต่อค่าภาษีอากร ค่าภาระคิดค้นหรือความเสียหายอื่นใดตามที่ได้ทำสัญญาประกันไว้ต่อกรมศุลกากร

(4) การนำของออกจากเขตอุตสาหกรรมส่งออกเพื่อใช้หรือจำหน่ายในประเทศ

4.1 ผู้ประกอบการสามารถนำของออกจากเขตอุตสาหกรรมส่งออก เพื่อใช้หรือจำหน่ายในประเทศได้ โดยผู้มีภาระหน้าที่ในการชำระค่าภาษีอากรต้องยื่นใบขนสินค้าขาเข้าและหนังสืออนุญาตการนำของออกจากเขตอุตสาหกรรมส่งออก เพื่อใช้หรือจำหน่ายในประเทศของ กนอ. ต่อสำนักงานศุลกากรประจำนิคมฯ

4.2 สำหรับบัญชีราคาสินค้า ให้สำแดงราคาซื้อขายเป็นเงินบาท โดยกรมศุลกากร จะดำเนินการกับใบขนสินค้าขาเข้าเสมือนหนึ่งการนำเข้าจากต่างประเทศ และของนั้นจะต้อง เสียค่าธรรมเนียมพิเศษตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมการลงทุน อกรขาเข้า และภาษีสรรพสามิต ภาษีเพื่อมหาดไทย และภาษีมูลค่าเพิ่มตามสภาพ ราคา และอัตราภาษีอากรที่เป็นอยู่ในวันที่นำของ ออกจากเขตอุตสาหกรรมส่งออก โดยถือเสมือนว่าได้นำเข้ามาในราชอาณาจักรในวันที่นำออกจาก เขตอุตสาหกรรมส่งออก

4.3 ราคาพึงประเมินหรือราคาที่ใช้เป็นเกณฑ์คำนวณค่าภาษีอากร สำหรับของที่นำออก จากเขตอุตสาหกรรมส่งออก เพื่อใช้หรือจำหน่ายในราชอาณาจักรนั้นให้ใช้ราคาศุลกากรตามมาตรา 2 แห่ง พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469

(5) การส่งของออกจากเขตอุตสาหกรรมส่งออกไปแสดงต่างประเทศโดยส่วนราชการ

5.1 ผู้ประกอบการสามารถนำของออกจากเขตอุตสาหกรรมส่งออก เพื่อส่งออกไป แสดงต่างประเทศโดยส่วนราชการ ทั้งนี้ผู้ประกอบการดังกล่าวต้องได้รับอนุญาตจาก กนอ. ให้ส่ง ของไปแสดง ณ ต่างประเทศในนามของส่วนราชการ และยื่นคำขอตามแบบที่กรมศุลกากรกำหนด พร้อมสำเนา 1 ฉบับ ต่อหน่วยงานพิธีการประจํานิคมอุตสาหกรรมตรวจสอบ พร้อมทั้งทำสัญญา ประกันต่อกรมศุลกากรตามแบบที่กำหนด ทั้งนี้เงินประกันตามสัญญาประกันจะต้องให้คํ่าภาษี อากรของของตามรายการในหนังสือที่ยื่นต่อกรมศุลกากร โดยต้องบวกเพิ่มอีกร้อยละ 20 และให้ ผู้ประกอบการคํ่าประกันตนเองได้

5.2 เมื่อสำนักงานศุลกากรประจํานิคมอุตสาหกรรม มีการพิจารณาอนุญาตแล้วจะคืน ต้นฉบับหนังสือให้คืนแก่ผู้ประกอบการ เพื่อใช้กำกับของที่นำออกจากเขตอุตสาหกรรมส่งออก นำส่งมอบต่อส่วนราชการเพื่อส่งออกไปนอกราชอาณาจักร

5.3 เมื่อส่วนราชการนั้นๆ ได้ส่งของออกไปนอกราชอาณาจักรแล้ว ผู้ประกอบการ ต้องยื่นหนังสือรับรองของส่วนราชการนั้นๆ ได้ส่งของออกไปจริง ต่อสำนักงานศุลกากรประจํา นิคมอุตสาหกรรม ภายใน 30 วัน นับแต่วันที่ส่วนราชการนั้นๆ ได้ส่งของออก มิฉะนั้นให้ถือว่าผิด สัญญาประกันและกรมศุลกากรจะดำเนินการบังคับสัญญาประกันทันที

(6) การนำของออกจากเขตอุตสาหกรรมส่งออกเพื่อการอื่นเป็นการชั่วคราว

6.1 ผู้ประกอบการสามารถนำของในเขตอุตสาหกรรมส่งออกโดยจะนำออกจากเขต อุตสาหกรรมส่งออกเป็นการชั่วคราวเพื่อซ่อมแซม ดัดแปลง ปรับปรุง หรือเพื่อการอื่นตามความ จำเป็นได้ โดยยื่นคำร้องต่อสำนักงานศุลกากรประจํานิคมอุตสาหกรรมและทำสัญญาประกันต่อ กรมศุลกากรตามแบบที่กำหนด ทั้งนี้เงินประกันตามสัญญาประกันจะต้องให้คํ่าภาษีอากรของ ตามรายการในคำร้องโดยบวกเพิ่มอีกร้อยละ 20

6.2 กรณีผู้ประกอบการ ไม่สามารถนำของที่นำออกไปจากเขตอุตสาหกรรมส่งออก กลับเข้าไปในเขตอุตสาหกรรมส่งออก ตามคำรับรองที่ให้ไว้ผู้ประกอบการนั้นสามารถยื่นคำร้อง ขอย้ายระยเวลานานาของกลับเข้ามาในเขตอุตสาหกรรมส่งออก ได้เพียงครั้งเดียวและมีระยะเวลา ไม่เกินกว่าที่ขอนำของออกไปในครั้งก่อน เว้นแต่มีเหตุจำเป็นอันสมควรก็ให้ขยายระยะเวลาเกิน กว่า 1 ครั้ง

6.3 ถ้าผู้ประกอบการรายใดไม่ปฏิบัติตามคำรับรองที่ให้ไว้ผู้ประกอบการรายนั้นต้อง ชำระค่าภาษีอากรพร้อมเงินเพิ่มร้อยละ 1 ต่อเดือน นับจากวันที่นำของออกจนถึงวันที่นำเงินมา ชำระให้เสร็จสิ้นภายใน 15 วัน นับแต่วันที่ครบกำหนด

(7) การนำสินค้าในราชอาณาจักรเข้าไปในเขตอุตสาหกรรมส่งออก และผู้ประกอบการ สามารถการนำสินค้าในราชอาณาจักรเข้าไปในเขตอุตสาหกรรมส่งออกได้ โดยยื่นคำร้องขอนำ สินค้าในราชอาณาจักรเข้าไปในเขตอุตสาหกรรมส่งออก (กศก.122) ต่อเจ้าหน้าที่ศุลกากรประจำ นิคมอุตสาหกรรม

(8) ของที่นำเข้าเขตอุตสาหกรรมส่งออก เพื่อซ่อมและนำกลับออกไปโดยยกเว้นอากรตาม พ.ร.บ. พิภคอัตราศุลกากร พ.ศ. 2530 ภาค 4 ประเภท 2 จะต้องเป็นของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักร โดยชำระภาษีอากรครบถ้วนแล้ว และจะต้องได้รับอนุญาตจากการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (กนอ.) ด้วย

(9) ของที่นำเข้าเขตอุตสาหกรรมส่งออกและนำกลับเข้ามาในราชอาณาจักร โดยได้รับ ยกเว้นอากร ของในราชอาณาจักรหรือของจากต่างประเทศที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรและได้ชำระ อากรแล้วหากนำเข้าไปในเขตอุตสาหกรรมส่งออก และภายหลังนำออกจากเขตอุตสาหกรรมส่งออก กลับเข้ามาใช้ในราชอาณาจักร โดยไม่เปลี่ยนแปลงลักษณะหรือรูปร่างแต่อย่างใดจะได้รับการ ยกเว้นอากร ทั้งนี้จะต้องมีหนังสืออนุญาตจากการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยมาแสดงด้วย

สิทธิประโยชน์ด้านภาษีอากรสำหรับผู้ประกอบการในเขตนิคมอุตสาหกรรม

(1) ได้รับยกเว้นค่าธรรมเนียมพิเศษตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมการลงทุน อากรขาเข้า ภาษีมูลค่าเพิ่มและภาษีสรรพสามิตสำหรับเครื่องจักร อุปกรณ์เครื่องมือและเครื่องใช้ รวมทั้ง ส่วนประกอบของสิ่งของดังกล่าวที่จำเป็นในการผลิตและของที่ใช้ในการสร้างโรงงาน หรืออาคาร

(2) ได้รับยกเว้นค่าธรรมเนียมพิเศษตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมการลงทุนรวมทั้งอากร ขาเข้าภาษีมูลค่าเพิ่มและภาษีสรรพสามิตสำหรับของที่นำเข้ามาเพื่อใช้ในการผลิตสินค้า

(3) ได้รับยกเว้นอากรขาออกภาษีมูลค่าเพิ่มและภาษีสรรพสามิตสำหรับของซึ่งได้นำเข้ามา ตามมาตรา 49 แห่งพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2522 รวมทั้ง ผลิตภัณฑ์สิ่งพลอยได้และสิ่งอื่นที่ได้จากการผลิตแล้วส่งออก

(4) ได้รับยกเว้นหรือคืนค่าภาษีอากรสำหรับของที่มีบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ให้ได้รับยกเว้นหรือคืนค่าภาษีอากรเมื่อได้ส่งออกไปนอกราชอาณาจักร หรือหากผู้ประกอบการที่ได้รับยกเว้นอากรสำหรับวัตถุดิบตามพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ. 2520 หรือผู้ประกอบการที่เป็นคลังสินค้าพัฒนาบนประเภทโรงผลิตสินค้าตามมาตรา 8 ทวิ (2) แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2469 หรือผู้ประกอบการที่ได้รับสิทธิคืนอากรตามมาตรา 19 ทวิ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ 9) พ.ศ. 2482 ส่งของเข้าไปในเขตอุตสาหกรรมส่งออก จะได้รับยกเว้นค่าภาษีอากรหรือคืนค่าภาษีอากรเช่นเดียวกับการส่งออกไปนอกราชอาณาจักร

(5) ได้ขายสินค้าหรือการให้บริการระหว่างผู้ประกอบการที่อยู่ในเขตอุตสาหกรรมส่งออก ไม่ว่าจะอยู่ในเขตอุตสาหกรรมเดียวกันหรือไม่ก็ตามชำระภาษีมูลค่าเพิ่มในอัตราศูนย์

(6) การขายสินค้าหรือการให้บริการระหว่างคลังสินค้าพัฒนาบนกับผู้ประกอบการที่อยู่ในเขตอุตสาหกรรมส่งออกชำระภาษีมูลค่าเพิ่มในอัตราศูนย์

(7) การนำของในประเทศเข้าไปในเขตอุตสาหกรรมส่งออก ชำระภาษีมูลค่าเพิ่มในอัตราศูนย์ โดยถือว่าเป็นการส่งออก

มาตรการส่งเสริมการลงทุนของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน

(ส่วนหลักเกณฑ์สิทธิประโยชน์ สำนักสิทธิประโยชน์ทางภาษีอากร กรมศุลกากร, 2550: ออนไลน์)

การส่งเสริมการลงทุน เป็นมาตรการหนึ่งในหลายมาตรการในการดึงดูดนักลงทุนจากต่างประเทศให้เข้ามาลงทุนในประเทศไทย โดยมีหน่วยงานหลักที่ดูแลรับผิดชอบด้านการส่งเสริมการลงทุน คือ สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน โดยที่สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนได้ให้สิทธิประโยชน์ทางด้านภาษีอากรแก่ผู้ประกอบการในเขตส่งเสริมการลงทุน กรมศุลกากรซึ่งมีหน้าที่ในการควบคุมดูแล และรับผิดชอบในเรื่องภาษีอากรของรัฐและเพื่อการส่งเสริมการส่งออกแก่ผู้ประกอบการ จึงต้องมีการกำหนดระเบียบปฏิบัติสำหรับการปฏิบัติในการนำเข้าเครื่องจักร และวัตถุดิบของผู้ประกอบการที่ได้รับอนุมัติจากสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนให้ได้รับสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ ด้านภาษีอากรขาเข้า รวมไปถึงควบคุมดูแลการอำนวยความสะดวกและให้คำแนะนำแก่ผู้ประกอบการในส่วนที่เกี่ยวกับสิทธิประโยชน์ทางด้านภาษีอากร

กฎหมายส่งเสริมการลงทุน

กฎหมายฉบับแรกที่ตราขึ้นเพื่อส่งเสริมการลงทุนของภาคเอกชน ได้แก่ พ.ร.บ. ส่งเสริมอุตสาหกรรม พ.ศ. 2497 และต่อมาภายหลังก็ได้มีการปรับปรุงกฎหมายอีกหลายครั้งเพื่อให้เกิดผลในการส่งเสริมการลงทุนได้อย่างสมบูรณ์ยิ่งขึ้น โดยสาระสำคัญของกฎหมายยังคงเดิม คือ

(1) การให้หลักประกันด้านการลงทุน เช่น รัฐจะไม่ตั้งโรงงานอุตสาหกรรมเพื่อแข่งขัน และจะไม่โอนกิจการอุตสาหกรรมของเอกชนมาเป็นรัฐ (สืบเนื่องจากสมัยจอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ มีนโยบายปรับบทบาทจากการลงทุนในอุตสาหกรรมเอง เป็นการสนับสนุนเอกชนให้เป็นผู้ลงทุน)

(2) การให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีอากร ได้แก่ การยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลยกเว้น อารขาเข้า และภาษีการค้าวัตถุดิบ รวมถึงการกำหนดลดหย่อนอากรขาเข้าและภาษีการค้าวัตถุดิบ กฎหมายส่งเสริมการลงทุนที่ใช้เป็นหลักในปัจจุบันได้แก่ พ.ร.บ. ส่งเสริมการลงทุน พ.ศ. 2520 ซึ่งมีการแก้ไขเพิ่มเติมมาแล้ว 2 ครั้ง เพื่อให้ยืดหยุ่นและสอดคล้องกับสถานการณ์ทางเศรษฐกิจ และการคลังของประเทศ โดย พ.ร.บ. ส่งเสริมการลงทุน (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2534 และ พ.ร.บ. ส่งเสริมการลงทุน (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2544

สิทธิและประโยชน์ของผู้ได้รับส่งเสริมการลงทุน

ผู้ได้รับการส่งเสริมการลงทุนตามกฎหมายส่งเสริมการลงทุน จะรับสิทธิและประโยชน์ต่าง ๆ จำแนกเป็น 5 ด้าน ดังนี้

1. สิทธิประโยชน์ทั่วไป (ที่มีใช้ภาษี)

- สิทธิในการนำช่างต่างด้าวเข้ามาทำงานให้ (มาตรา 25 และ 26) นำช่างเข้ามาได้แม้จะมีจำนวนคนและระยะเวลาเกินกว่าที่บัญญัติไว้ในกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมือง ซึ่งช่างต่างด้าว ได้แก่ ช่างฝีมือ ผู้ชำนาญการ รวมถึงคู่สมรสและผู้อยู่ในอุปการะ

- สิทธิในการถือกรรมสิทธิ์ในที่ดินสำหรับเป็นที่ตั้งหรือที่พักอาศัยระหว่างระยะเวลาที่ประกอบกิจการ (มาตรา 27) เช่น ที่ตั้งสำนักงานหรือโรงงานไม่เกิน 5 ไร่ ที่พักอาศัยของผู้บริหารไม่เกินกว่า 10 ไร่ ที่พักอาศัยคนงานไม่เกิน 20 ไร่

- สิทธิในการส่งออกเงินตราต่างประเทศได้ (มาตรา 37)

2. สิทธิประโยชน์ทางภาษีอากร

2.1 ภาษีเงินได้

- ยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล (มาตรา 31) ระยะเวลาไม่เกิน 8 ปี แล้วแต่คณะกรรมการจะพิจารณาอนุมัติ โดยตาม พ.ร.บ. ส่งเสริมการลงทุน (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2544 กิจการที่ยื่นขอรับการส่งเสริมภายหลังวันที่ 1 ธันวาคม 2544 จะถูกจำกัดสิทธิประโยชน์ภาษีเงินได้นิติบุคคลมิให้ได้รับมาเกินไป ทั้งนี้จะได้รับยกเว้นภาษีสูงสุดเท่ากับเงินลงทุน (โดยไม่รวมค่าที่ดินและทุนหมุนเวียน)เท่านั้น

- ยกเว้นภาษีเงินได้สำหรับเงินปันผลที่ได้รับจากการประกอบกิจการ (มาตรา 34)

2.2 อกรขาเข้า

- ยกเว้นอกรขาเข้า/ลดหย่อนอกรขาเข้าเครื่องจักรร้อยละ 50 (มาตรา 28 และ 29) จะได้รับยกเว้นหรือลดหย่อนอกรขาเข้านั้น แล้วแต่กิจการตั้งอยู่ในเขตใด อย่างไรก็ตามเพื่อไม่ให้เกิดความเสียหายแก่อุตสาหกรรมภายใน จึงกำหนดเงื่อนไขว่าเครื่องจักรนั้นต้องไม่เป็นเครื่องจักรที่สามารถผลิตหรือประกอบได้ในประเทศยกเว้นว่ามีข้อจำกัดด้านคุณภาพ หรือปริมาณการผลิตไม่เพียงพอ

- ลดหย่อนอกรขาเข้าวัตถุดิบหรือวัสดุจำเป็น ไม่เกินร้อยละ 90 (มาตรา 30)

3. สิทธิประโยชน์ในการส่งออก

- ยกเว้นอกรขาเข้าวัตถุดิบ และวัสดุจำเป็น (มาตรา 36(1)) ให้สำหรับกรณีที่น่าเข้ามาผลิต ผสม ประกอบ เพื่อการส่งออกเท่านั้น

- ยกเว้นอกรขาเข้าของที่นำเข้ามาเพื่อส่งกลับออกไป (มาตรา 36(2))

4. หลักประกันและความคุ้มครอง

- รัฐจะไม่โอนกิจการของผู้ได้รับการส่งเสริมมาเป็นของรัฐ (มาตรา 43)

- รัฐจะไม่ประกอบกิจการขึ้นใหม่แข่งขันกับผู้ได้รับการส่งเสริม (มาตรา 44)

- รัฐจะไม่ผูกขาดการจำหน่ายผลิตภัณฑ์ชนิดเดียวกันกับผู้ได้รับการส่งเสริม (มาตรา 45)

- รัฐจะไม่ควบคุมราคาผลิตภัณฑ์ของผู้รับได้การส่งเสริม (มาตรา 46)

- รัฐจะไม่อนุญาตให้ส่งออกผลิตภัณฑ์ที่ได้รับการส่งเสริมเสมอ (มาตรา 47)

- รัฐจะไม่อนุญาตให้ส่วนราชการ องค์การของรัฐบาล หรือ รัฐวิสาหกิจนำผลิตภัณฑ์ชนิดเดียวกับที่ได้รับการส่งเสริมเข้ามาในราชอาณาจักรโดยได้รับการยกเว้นอกรขาเข้า (มาตรา 48)

5. สิทธิประโยชน์ในเขตส่งเสริมการลงทุน (เขต 3) ซึ่งจะได้รับสิทธิประโยชน์เพิ่มเติมพิเศษ ดังนี้

- ลดหย่อนภาษีเงินได้นิติบุคคลร้อยละ 50 เป็นเวลา 5 ปี (มาตรา 35(2)) หลังจากระยะเวลาที่ได้รับยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลในครั้งแรกสิ้นสุดลง

- หักค่าใช้จ่ายที่เป็นค่าขนส่ง ค่าไฟฟ้า ค่าประปาได้ 2 เท่า (มาตรา 35(3)) สำหรับการคำนวณภาษีเงินได้นิติบุคคล

- หักค่าติดตั้งหรือก่อสร้างสิ่งอำนวยความสะดวก ร้อยละ 25 (มาตรา 35(4))

พิธีการศุลกากรที่ควรทราบสำหรับของที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน

(1) การปฏิบัติพิธีการนำเข้าสำหรับใบอนุญาตนำเข้าประเภทส่งเสริมการลงทุน

- ผู้นำของเข้าจัดทำใบอนุญาตนำเข้าประเภทการส่งเสริมการลงทุน (แบบ กศก.99/1) และเอกสารประกอบตามที่กำหนดให้จัดเตรียมในการนำเข้าปกติพร้อมสำเนาฉบับหนังสือสั่งปล่อยของ BOI
- ผู้นำนำเข้าเอกสารทั้งหมดไปยื่นต่อท่าหรือที่นำของเข้า
- กรมศุลกากรจะดำเนินการตรวจสอบสิทธิประโยชน์ประเมินราคา-อากร และส่งวางประกัน หรือยกเว้นภาษีอากร หรือการลดหย่อนภาษีอากร หรือเรียกเก็บภาษีอากรแล้วแต่กรณี แล้วคืนเอกสารให้ผู้นำเข้า
- ผู้นำนำเข้าเอกสารไปติดต่อวางประกันหรือชำระอากร (ถ้ามี) ณ ฝ่ายบัญชีและอากร
- ผู้นำนำเข้าหลักฐานการชำระอากรหรือวางประกันพร้อมเอกสารอื่น ๆ ทั้งหมดไปขอรับสินค้า ณ ส่วนตรวจสินค้า ซึ่งจะทำการตรวจปล่อยสินค้าเช่นเดียวกับการตรวจปล่อยสินค้าขาเข้าตามปกติ

(2) การค้าประกันค่าภาษีอากร การค้าประกันค่าภาษีอากรตามช่วงระยะเวลาที่สำนักงานส่งเสริมการลงทุนกำหนดให้กระทำ ณ ท่า หรือที่ที่นำของเข้า

(3) บัญชีรายการวัตถุดิบและวัสดุจำเป็น วัตถุดิบและวัสดุจำเป็นที่นำเข้ามาผลิต ผสมหรือประกอบ เป็นผลิตภัณฑ์หรือผลิตผลซึ่งได้รับอนุมัติจากสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ให้ได้รับยกเว้นหรือลดหย่อนภาษีอากร ผู้ที่จะขอรับการส่งเสริมการลงทุนจะต้องนำเข้าตามช่วงระยะเวลาที่สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนกำหนดรายการและปริมาณของของดังกล่าวข้างต้นนั้น สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนเป็นผู้จัดทำและแจ้งกรมศุลกากรโดยจัดทำเป็น 2 บัญชีคือบัญชีแสดงรายการและปริมาณวัตถุดิบและวัสดุจำเป็นที่ได้รับอนุมัติให้ยกเว้นหรือลดหย่อนอากรในแต่ละบัญชีราคาสินค้าที่นำเข้าและเป็นรายงวด 6 เดือน ในการนี้กรมศุลกากรได้กำหนดหน่วยงานรับผิดชอบในการตรวจสอบ และควบคุมบัญชีวัตถุดิบและวัสดุจำเป็นเฉพาะเป็นรายงวด 6 เดือนดังนี้

- สำนักงานศุลกากรนำเข้าท่าเรือกรุงเทพ รับผิดชอบในการนำเข้าทางเรือในเขตท่ากรุงเทพ
- สำนักงานศุลกากรท่าอากาศยานกรุงเทพ รับผิดชอบในการนำเข้าทางท่าอากาศยานกรุงเทพ
- ด่านศุลกากรที่นำของเข้า รับผิดชอบการนำเข้าทางด่านศุลกากรนั้นๆ ตามหนังสืออนุมัติของสำนักงานส่งเสริมการลงทุนส่วนภูมิภาค

(4) การโอนวัตถุดิบและวัสดุจำเป็น ในกรณีที่มีความจำเป็นที่จะต้องโอนวัตถุดิบ และวัสดุจำเป็นที่ได้ขึ้นไว้แล้วจากบัญชีหนึ่งไปยังอีกบัญชีหนึ่ง ผู้นำของเข้าจะต้องทำการยื่นคำร้องขอโอนวัตถุดิบและวัสดุจำเป็นตามแบบ กศก. 82 พร้อมสำเนา 1 ฉบับให้กับผู้ที่ควบคุมบัญชีที่ขอโอนตรวจสอบ เมื่อพิจารณาอนุมัติแล้วหน่วยงานที่ควบคุมบัญชีขอโอนจะส่งต้นฉบับคำร้องไปยังหน่วยงานที่รับโอน และเก็บสำเนาคำร้องไว้เป็นหลักฐานที่หน่วยงานของผู้ควบคุมบัญชีที่ขอโอน

(5) การตัดบัญชีวัตถุดิบและวัสดุจำเป็น เมื่อครบกำหนดระยะเวลาการนำเข้าวัตถุดิบและวัสดุจำเป็นตามที่สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนกำหนด ผู้ได้รับการส่งเสริมการลงทุนต้องจัดทำรายงานสรุปยอดบัญชีรายการวัตถุดิบ และวัสดุจำเป็นที่นำเข้าส่งให้สำนักงานศุลกากรหรือด่านศุลกากรที่เป็นหน่วยงานควบคุมบัญชีภายใน 15 วัน เพื่อกรมศุลกากรจะได้ดำเนินการปิดงวดบัญชีและแจ้งให้สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนทราบ โดยตรงหากกรมศุลกากรตรวจพบวัตถุดิบ หรือวัสดุจำเป็นที่นำเข้ามีปริมาณหรือมีระยะเวลาการนำเข้าเกินจากบัญชีวัตถุดิบ หรือวัสดุจำเป็นที่ได้รับแจ้งจากสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนจะพิจารณาความผิดและดำเนินการด้านคดีต่อไป

หลักเกณฑ์การส่งเสริมการลงทุน

สิทธิประโยชน์ต่าง ๆ ที่กำหนดไว้ตามกฎหมายเป็นเพียงการกำหนดเครื่องมือกว้าง ๆ ในการส่งเสริมการลงทุน ซึ่งในทางปฏิบัติแล้วคณะกรรมการได้ออกประกาศคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ที่ 2/2543 เรื่อง ประเภท ขนาด และเงื่อนไขของกิจการที่ให้การส่งเสริมการลงทุน และเป็นแนวทางปฏิบัติ ในการพิจารณาให้การส่งเสริมการลงทุนแก่โครงการลงทุนของเอกชนแต่ละรายดังนี้

1. ประเภทกิจการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน

ผู้สนใจจะขอรับการส่งเสริมการลงทุนจะต้องยื่นเสนอ โครงการ โดยมีเงินลงทุน(ไม่รวมค่าที่ดินและทุนหมุนเวียน) อย่างน้อย 1 ล้านบาท (เป็นนโยบายเพื่อส่งเสริมกิจการ SMEs ด้วย) โดยกิจการที่จะขอรับการส่งเสริมการลงทุนได้นั้น มีประกาศกำหนดไว้ชัดเจนรวม 7 หมวด ได้แก่

- หมวดเกษตรกรรมและผลิตผลจากการเกษตร
- หมวดเหมืองแร่ เชรามิกส์ และโลหะขั้นมูลฐาน
- หมวดผลิตภัณฑ์โลหะ เครื่องจักร และอุปกรณ์ขนส่ง
- หมวดอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ และเครื่องใช้ไฟฟ้า
- หมวดเคมีภัณฑ์ กระดาษ และพลาสติก
- หมวดกิจการบริการและสาธารณูปโภค

ในแต่ละหมวดอุตสาหกรรมนั้น แบ่งเป็นประเภทกิจการย่อย ๆ และมีการกำหนดเงื่อนไขประกอบไว้ เช่น เงื่อนไขที่ตั้งของกิจการ การกำหนดขนาดการลงทุนไว้เฉพาะ ลักษณะ และขอบข่ายประเภทธุรกรรมที่อนุญาตให้สามารถดำเนินการได้ การกำหนดสัดส่วนผู้ถือหุ้นส่วนต่างชาติ เป็นต้น

2. การแบ่งเขตการลงทุน

คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ได้กำหนดแบ่งเขตการลงทุนหรือที่ตั้งของกิจการออกเป็น 3 เขต ได้แก่

- เขต 1 ได้แก่ พื้นที่กรุงเทพและปริมณฑลรวม 6 จังหวัด
- เขต 2 ได้แก่ จังหวัดที่ห่างไกลกรุงเทพ 12 จังหวัด เช่น ระยอง ชลบุรี อุบลราชธานี สุพรรณบุรี ภูเก็ต เป็นต้น
- เขต 3 ได้แก่ 58 จังหวัดที่ห่างไกลความเจริญ

การแบ่งเขตการลงทุน มีวัตถุประสงค์เพื่อสนองตอบนโยบายการกระจายการลงทุนสู่ภูมิภาคทั้งนี้เพื่อชักจูงการลงทุนไปยังพื้นที่เป้าหมาย คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนจึงใช้กลยุทธ์ให้สิทธิประโยชน์ลดหลั่นกันตามระดับความเจริญของพื้นที่และกำหนดให้เฉพาะเขต 3 เท่านั้น ที่ถือเป็น “เขตส่งเสริมการลงทุน” หรือถือเป็นพื้นที่เป้าหมายที่ต้องการการพัฒนาอย่างมาก ดังนั้น กิจการที่ตั้งใจเขต 3 จะได้รับสิทธิประโยชน์เพิ่มเติมจากเขต 1 และเขต 2

3. กิจการที่ให้ความสำคัญเป็นพิเศษ

- การให้สิทธิประโยชน์ทางภาษี ถูกใช้เป็นเครื่องมือชักจูงการลงทุนใน 2 ลักษณะได้แก่
- การลงทุนในพื้นที่ที่ต้องการ (การแบ่งเขตการลงทุนและให้สิทธิประโยชน์ต่างกัน)
 - การลงทุนในสาขาในสาขาอุตสาหกรรมที่ต้องการ

ส่วนของการชักจูงการลงทุนในสาขาอุตสาหกรรมเป้าหมาย (Strategic Industries) นั้น คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนใช้กลยุทธ์ คือ กำหนดอุตสาหกรรมเป้าหมายเหล่านั้นให้เป็น “กิจการที่ให้ความสำคัญเป็นพิเศษ” เช่น กิจการเกษตรกรรมและผลผลิตจากการเกษตร กิจการวิจัยและพัฒนา กิจการพัฒนาระบบสุขภาพมนุษย์ กิจการสาธารณสุขโลกและบริการพื้นฐาน กิจการผลิตเครื่องจักรและอุปกรณ์ จำพวก แม่พิมพ์ ชิ้นส่วนยานพาหนะ เป็นต้น โดยกิจการเหล่านี้จะได้รับสิทธิประโยชน์เป็นพิเศษเพิ่มเติมขึ้นด้วย ได้แก่

- ได้รับยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับเครื่องจักร ไม่ว่าตั้งอยู่ในเขตใด
- ได้รับยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล 8 ปี ไม่ว่าตั้งอยู่ในเขตใด

ในเขตนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือจังหวัดลำพูนมิได้มีการจัดตั้งเขตปลอดอากร Customs Free Zone ของกรมศุลกากร ดังนั้นในการศึกษาครั้งนี้จึงมุ่งศึกษาจาก 5 มาตรการสิทธิประโยชน์

ทางภาษีซึ่งประกอบไปด้วย มาตรการขอลดภาษีอากรตามมาตรา 19 ทวิ มาตรการลดหย่อนค่าภาษีอากรสินค้าส่งออก มาตรการจัดตั้งคลังสินค้าทัณฑ์บนประเภทโรงผลิตสินค้า มาตรการจัดตั้งเขตอุตสาหกรรมส่งออก (EPZ) และมาตรการส่งเสริมการลงทุนของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนเท่านั้น

จากมาตรการสิทธิประโยชน์ทั้ง 6 มาตรการที่กล่าวมาข้างต้น สามารถสรุปประเด็นสิทธิประโยชน์ที่ผู้ประกอบการจะได้รับเป็นข้อๆ โดยแบ่งหัวข้อให้เห็นชัดเจนคือหน่วยงานที่รับผิดชอบกฎหมายที่เป็นข้อบังคับและแนวปฏิบัติ ผู้มีสิทธิในการขอใช้มาตรการสิทธิประโยชน์ทางภาษี มาตรการต่าง ๆ สิทธิประโยชน์ที่จะได้รับ ไม่ว่าจะเป็นสิทธิประโยชน์เกี่ยวกับภาษีมูลค่าเพิ่ม ภาษีสรรพสามิต รวมไปถึงระยะเวลาที่กำหนดไว้สำหรับการใช้สิทธิประโยชน์และเงื่อนไขสำคัญต่าง ๆ ซึ่งสามารถสรุปได้ตามตารางที่ 1 ดังต่อไปนี้

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

ตารางที่ 2.1 ตารางสรุปสิทธิประโยชน์ทางภาษีอากร 6 มาตรการ

	มาตรา 19 ทวิ	เขตเศรษฐกิจพิเศษ	คลังสินค้าทัณฑ์บนประเภท โรงผลิตสินค้า	เขตปลอดอากร (Customs Free Zone)	เขตอุตสาหกรรมส่งออก (EPZ)	มาตรา 36 (1) พ.ร.บ.ส่งเสริม การลงทุน
1. หน่วยงาน รับผิดชอบ	กรมศุลกากร	สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง/ กรมศุลกากร	กรมศุลกากร	กรมศุลกากร	การนิคมอุตสาหกรรมฯ	สำนักงานคณะกรรมการ ส่งเสริมการลงทุน
2. กฎหมาย	พ.ร.บ.ศุลกากร(ฉบับ ที่ 9) พ.ศ. 2482	พ.ร.บ. เขตเศรษฐกิจพิเศษ สินค้าส่งออกที่ผลิตใน ราชอาณาจักร พ.ศ. 2524	พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 8 และมาตรา 8 ทวิ	พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 (ฉบับที่ 18 พ.ศ. 2543หมวด 10 ทวิ)	พ.ร.บ.การนิคม อุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2522	พ.ร.บ.ส่งเสริมการลงทุน พ.ศ. 2520 และฉบับแก้ไข
3. ผู้มีสิทธิ	ผู้นำเข้ามาผลิตเพื่อ ส่งออก	ผู้ส่งออก ไม่ว่าจะเป็นผู้ผลิต เองหรือไม่ก็ตาม	ผู้นำเข้าในคลังฯ มาผลิตเพื่อ ส่งออก	ผู้นำเข้าในเขตฯ มาผลิตเพื่อ ส่งออก	ผู้นำเข้าใน EPZ มาผลิตเพื่อ ส่งออก	- ผู้ที่เข้ามาประกอบกิจการ ในเขตนิคมอุตสาหกรรมและ ทำเรื่องขอ BOI - ผู้นำเข้ามาผลิตเพื่อส่งออก ซึ่งได้รับการส่งเสริมฯ
4. สิทธิ ประโยชน์ด้าน ภาษีอากร	คืนอากรขาเข้า วัตถุดิบที่ชำระไว้แล้ว เป็นเงินสดหรือ Bank Guarantee เมื่อพิสูจน์ ได้ว่านำวัตถุดิบนั้น ไปผลิต ผสม ประกอบหรือบรรจุ เป็นสินค้าส่งออก	จ่ายเงินชดเชยภาษีที่แปลงอยู่ใน ต้นทุนสินค้าที่ส่งออกในรูปแบบ “บัตรภาษี” ตามอัตราที่ กระทรวงการคลังกำหนด (เป็นมาตรการช่วยลดต้นทุน ให้แก่ผู้ผลิตสินค้าเพื่อการ ส่งออก)	- ยกเว้นอากรขาเข้าวัตถุดิบเมื่อ นำเข้ามาในคลังฯ และผลิต ส่งออก - ชำระอากรตามสภาพของที่ สภาพคือยคุณภาพ - วัตถุดิบที่เสียหายจากการ	- ยกเว้นอากรขาเข้าวัตถุดิบ เมื่อนำเข้ามาผลิตในเขตฯ - ยกเว้นอากรขาเข้า เครื่องจักร อุปกรณ์ เครื่องมือเครื่องใช้ ส่วนประกอบที่เกิด ประโยชน์แก่เศรษฐกิจของ	- ยกเว้นอากรขาเข้า สำหรับ เครื่องจักร อุปกรณ์ เครื่องมือและเครื่องใช้รวม ส่วนประกอบที่นำเข้าไป การผลิตสินค้า - ยกเว้นอากรขาเข้า สำหรับ ของที่นำเข้ามาเพื่อใช้ใน	- ยกเว้นอากรขาเข้า/ลดหย่อน อากรขาเข้าเครื่องจักรร้อยละ 50 - ลดหย่อนอากรขาเข้าวัตถุดิบ หรือวัสดุไม่เกินร้อยละ 90 - ยกเว้นอากรขาเข้าของที่

	มาตรา 19 ทวิ	เขตยกเว้นภาษีอากร	คลังสินค้าทัณฑ์บนประเภท โรงผลิตสินค้า	เขตปลอดอากร (Customs Free Zone)	เขตอุตสาหกรรมส่งออก (EPZ)	มาตรา 36 (1) พ.ร.บ.ส่งเสริม การลงทุน
	(คำนวณคืนให้ตาม อัตราส่วนสูตรของ การผลิต)		<p>ผลิตเสียภาษีอากรตามสภาพ</p> <p>- ยกเว้นอากรแก่วัตถุดิบที่ใช้ ในการผลิต แต่ไม่ปรากฏ เห็นชัดในผลิตภัณฑ์ที่ส่งออก เช่น เคมีภัณฑ์รักษาสภาพ อาหารกระป๋อง</p> <p>- ยกเว้นภาษีอากรแก่วัตถุดิบที่ ใช้สิ้นเปลืองและจำเป็นในการ ผลิต</p> <p>- ยกเว้นอากรขาเข้าแก่ เครื่องจักร ส่วนประกอบ อุปกรณ์ประกอบเครื่องจักร รวมทั้งเครื่องมือเครื่องใช้ที่ ผลิตในคลังสินค้าฯ</p>	<p>ประเทศ</p> <p>- ยกเว้นอากรขาเข้าของที่ นำเข้ามาในราชอาณาจักร และนำเข้ามาในเขตปลอด อากร สำหรับใช้ใน อุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือกิจการอื่นใดที่เป็น ประโยชน์แก่เศรษฐกิจ</p> <p>- ยกเว้นอากรขาเข้าของที่ ปล่อยออกจากเขตปลอด อากรอื่น ๆ</p> <p>- ยกเว้นอากรขาออกสำหรับ ของที่ปล่อยเพื่อส่งออก</p>	<p>การผลิตสินค้าในเขตฯ</p> <p>- ยกเว้นอากรขาออก สำหรับของที่นำเข้าและ ผลิตภัณฑ์พลอยได้และสิ่ง อื่นที่ได้จากการผลิต เมื่อนำ ออกจากเขตฯ เพื่อการ ส่งออกนอกราชอาณาจักร</p> <p>- ได้รับยกเว้นอากรขาเข้า สำหรับของที่ไม่ใช้ หรือใช้ ไม่ได้ซึ่งอยู่ในเขตฯ ซึ่ง อธิบดีกรมศุลกากรหรือผู้ที่ ได้รับมอบหมายสั่งให้ ทำลายตามหลักเกณฑ์ที่ กำหนด</p>	<p>นำเข้ามาเพื่อส่งกลับออกไป</p> <p>- ยกเว้นภาษีเงิน ได้นิติบุคคล 8 ปี</p> <p>- ลดหย่อนภาษีเงิน ได้นิติ บุคคลร้อยละ 50 เป็นเวลา 5 ปี หลังจากระยะเวลาที่ได้รับ ยกเว้นในครั้งแรก</p> <p>- หักค่าใช้จ่ายที่เป็นค่าใช้จ่ายที่ เป็นค่าขนส่ง ค่าไฟฟ้า ค่า ประปา ได้ 2 เท่า</p> <p>- หักค่าติดตั้งหรือก่อสร้างสิ่ง อำนวยความสะดวก ร้อยละ 25</p> <p>- ยกเว้นภาษีเงิน ได้สำหรับเงิน ปันผลที่ได้รับจากการ ประกอบกิจการ</p>

	มาตรา 19 ทวิ	เขตยกเว้นภาษีอากร	คลังสินค้าทัณฑ์บนประเภท โรงผลิตสินค้า	เขตปลอดอากร (Customs Free Zone)	เขตอุตสาหกรรมส่งออก (EPZ)	มาตรา 36 (1) พ.ร.บ.ส่งเสริม การลงทุน
5. การชำระ ภาษีมูลค่าเพิ่ม	ชำระก่อนขอคืน ภายหลัง	ชำระก่อนขอคืนภายหลัง	ใช้การคำนวณการจัดตั้งคลัง ฯ แทนการชำระภาษี	ยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่ม สำหรับของนำเข้าจาก ต่างประเทศ	ยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่ม	ใช้หนังสือ BOI ค่าประกันแทน การชำระภาษี
6. การชำระ ภาษีสรรพสามิต	ชำระก่อนขอคืน ภายหลัง	ชำระก่อนขอคืนภายหลัง	ได้รับยกเว้น	ได้รับยกเว้น	ได้รับยกเว้น	ได้รับยกเว้น
7. ระยะเวลาใช้ สิทธิ	-ผลิตและส่งออก ภายใน 1 ปี นับแต่วัน นำเข้า(ข้อ ง) มาตรา 19 ทวิ) - ทำเรื่องขอคืนเงิน อากรภายใน 6 เดือน นับแต่วันที่ส่งออก	ขอชดเชยภายใน 1 ปี นับแต่วัน ส่งออก(มาตรา 17 พ.ร.บ. ชด เชยฯ)	ผลิตและส่งออกภายใน 2 ปี นับแต่วันนำเข้า(ประกาศ กรมศุลกากร 21/2539)	ไม่กำหนด	ไม่กำหนด	ผลิตและส่งออกภายใน 1-5 ปี นับแต่วันนำเข้า(ประกาศ BOI ที่ 1/2543)
8. เงื่อนไข สำคัญ	- ผู้ส่งออกที่ไม่ได้ นำเข้าเอง สามารถ โอนสิทธิได้ - ต้องขออนุมัติ หลักการและยื่นสูตร การผลิต	- ให้สิทธิในการขอคืน จาก การใช้วัตถุดิบหรือปัจจัย การผลิตภายในประเทศ	- ผู้จัดตั้งคลังฯ ต้องมีทุนจ ทะเบียนเกิน 1 ล้านบาท - ต้องยื่นสูตรการผลิต	- ผู้จัดตั้งเขตปลอด อากร ต้องมีทุนจดทะเบียน เกิน 20 ล้านบาท (ในเขต กทพ.และ ปริมณฑล) และ เกิน 5 ล้านบาท (ในเขต อื่นๆ)	- ต้องตั้งในเขต EPZ ที่การ นิคมฯ กำหนด	- ต้องเป็นผู้ได้รับการส่งเสริม การลงทุน ตามเงื่อนไขที่ BOI กำหนด - ต้องยื่นสูตรการผลิต

(กองนโยบายภาษี สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง, “สิทธิประโยชน์ทางภาษีอากร Tax Incentive”. 2547: ออนไลน์)

การทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

ในการทบทวนผลการศึกษา รายงานการวิจัย บทความต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษารั้วนี้ สรุปรายละเอียดต่าง ๆ ได้ดังนี้

วีรยุทธ เศรษฐเสถียร (2535) ได้ศึกษาถึงปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนของนักลงทุนต่างชาติ ในเขตนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ โดยศึกษาถึงลักษณะการลงทุนของนักลงทุนต่างชาติ ปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนของนักลงทุนต่างชาติ และปัญหาในการลงทุนของนักลงทุนต่างชาติ ในเขตนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ ผลการศึกษาพบว่าลักษณะการลงทุนของนักลงทุนต่างชาติที่เริ่มเข้ามาดำเนินการในเขตนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือตั้งแต่ปี พ.ศ. 2532 นั้นเพื่อต้องการความร่วมมือทางด้านการจัดหาวัตถุดิบ เพื่อการปฏิบัติตามระเบียบของคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน เพื่อสิทธิและประโยชน์ที่จะได้รับจากการส่งเสริมการลงทุน เพื่อต้องการความร่วมมือทางการเงิน ตลอดจนด้านการตลาดและการจัดการ ส่วนปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนของนักลงทุนต่างชาติ ได้แก่ ผลตอบแทนจากการลงทุน ปัจจัยที่ภายในประเทศทั้งทางด้านเศรษฐกิจ การเมือง และทัศนคติทางด้านบวกของประชาชนชาวไทยต่อนักลงทุน และปัจจัยภายในต่อนักลงทุนเอง

ศิริ ศิริคำ (2536) ได้ศึกษาเรื่องการจัดการในโรงงานอุตสาหกรรมที่มีผู้ถือหุ้นรายใหญ่เป็นชาวญี่ปุ่น ในนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ ผลการศึกษาพบว่าประเทศไทยได้มีการขยายการพัฒนาอุตสาหกรรมออกไปสู่ภูมิภาคให้ครบทุกภาค เพื่อสนับสนุนให้มีการลงทุน เพิ่มแหล่งงานและรายได้ให้แก่ประชาชน และส่งเสริมให้มีการใช้วัตถุดิบ ทรัพยากร และแรงงานในท้องถิ่นให้เกิดประโยชน์สูงสุด ซึ่งการดำเนินงานดังกล่าวออกมาในรูปของการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรม (Industrial Estate) ในแต่ละภูมิภาค และในเขตภาคเหนือนี้ มีการจัดตั้งสำนักงานนิคมอุตสาหกรรมอยู่ที่จังหวัดลำพูน ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2526 ถึงปัจจุบันนี้ หากจำแนกบริษัทในนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือตามสัญชาติของผู้ถือหุ้นรายใหญ่ จะพบว่าญี่ปุ่นมีสัดส่วนมากถึง 62.8% จากจำนวนของผู้ลงทุนต่างชาติรวมทั้งหมด รองลงมาได้แก่ สวิส และฝรั่งเศส

เสาวลักษณ์ หนูสวาสดี (2546) ได้ศึกษาเรื่องการเปรียบเทียบสิทธิประโยชน์ทางภาษี ระหว่างการลงทุนในประเทศไทย สาธารณรัฐประชาชนจีน และสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม ผลการศึกษาพบว่าประเทศไทยมีสิทธิประโยชน์ให้สำหรับสำนักงานปฏิบัติการภูมิภาคในประเทศ สิทธิประโยชน์ในการหักค่าใช้จ่ายได้เพิ่มขึ้น และสิทธิประโยชน์ในการยกเว้นภาษีเงินได้ สิทธิประโยชน์ทางภาษีศุลกากรและภาษีมูลค่าเพิ่ม อีกทั้งยังมีการให้สิทธิประโยชน์โดยการยกเว้นอากรขาเข้าและยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มเครื่องจักร อุปกรณ์เครื่องมือและวัตถุดิบ และนอกจากอากรขาเข้าแล้วยังให้สิทธิประโยชน์ในการยกเว้นอากรขาออกอีกด้วย สำหรับสิทธิประโยชน์ทางภาษีสรรพสามิต ประเทศไทยจะยกเว้นภาษีสรรพสามิตสำหรับการนำเข้าและการผลิตในเขตปลอดอากร ในขณะที่ประเทศจีนและประเทศเวียดนามไม่มีการให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีสรรพสามิต

ดังกล่าว แต่อย่างไรก็ตามประเด็นหลักที่เกี่ยวกับสิทธิประโยชน์ทางภาษีที่นักลงทุนจะพิจารณาคือ สิทธิประโยชน์ทางภาษีเงินได้นิติบุคคลที่เกี่ยวกับอัตราภาษี การยกเว้นและการลดหย่อนภาษี เพราะเป็นภาษีที่เกี่ยวข้องโดยตรงที่สุดกับการทำธุรกิจ สิทธิประโยชน์ทางภาษีเป็นเพียงปัจจัยหนึ่ง ที่ช่วยดึงดูดนักลงทุนต่างชาติให้มาสนใจลงทุน ฉะนั้นหากประเทศไทยต้องการดึงดูดนักลงทุนต่างชาติ ควรพิจารณาถึงปัจจัยหลาย ๆ ปัจจัยประกอบกันไม่ว่าจะเป็นปัจจัยทางด้านค่าแรงงาน ศักยภาพในภูมิภาค ศักยภาพตลาดในประเทศ และเสถียรภาพทางการเมือง เพื่อให้เกิดประสิทธิผลมากที่สุด

สุภาวดี เหลลามา (2548) ได้ศึกษาถึงทัศนคติของผู้ที่เกี่ยวข้องกับกิจการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนในเขตนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ จังหวัดลำพูน ที่มีต่อพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน ผลการศึกษาพบว่าทัศนคติที่มีต่อพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุนของผู้ที่เกี่ยวข้องได้แก่ ผู้ทำบัญชีของกิจการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน เจ้าหน้าที่ของศูนย์เศรษฐกิจการลงทุนภาคเหนือ ผู้สอบบัญชีของกิจการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน และเจ้าหน้าที่สรรพากรจังหวัดลำพูน ทำให้ทราบว่าผู้เกี่ยวข้องมีความพึงพอใจระดับปานกลางต่อพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน โดยด้านที่มีความพึงพอใจมากที่สุดคือ ด้านสิทธิประโยชน์ และพึงพอใจน้อยที่สุดคือด้านการขอและการให้การส่งเสริมการลงทุน ทัศนคติต่อปัญหาที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน ผู้ที่เกี่ยวข้องมีปัญหาในระดับปานกลาง โดยด้านที่มีปัญหามากที่สุด คือ ด้านการขอและการให้การส่งเสริมการลงทุน ส่วนด้านที่มีปัญหาน้อยที่สุดคือ ด้านสิทธิประโยชน์